

BAGNIO WALSKÉHO UNĎERŠKÝCHODU

BÁSNÍCI

PRAŽSKÉHO UNDERGROUNDU

Bratislava 1986

Tento sborník zahrnuje skoro 30 básníků v rozmezí třiceti pěti let. Nebyl pořádan v Praze a představuje tak určitý pohled z vnějšku, což je dobré. Opravil bych pořadatele jen v tom, že termín "pražský underground" je jen schematický, několik zde zastoupených i nezastoupených básníků undergroundu patří severním Čechům, s nimiž měl pražský underground vždy velmi úzké kontakty.

Je vždy velice obtížné pořádat antologii, jelikož otázka, co vybrat, je obtížná už vzhledem k tomu, že produkce jednotlivých básníků je různě rozsáhlá. Vždy vznikají určité disproporce, ale v našem případě jde mnohdy o básníky do té míry už veřejnosti známé, že těmito disproporcemi nebude patrně iritována. Důležitější je, že se tu objevují naopak i básníci méně známí a to v relativní úplnosti, až na několik zcela nejmladších /Wégnarová, Kremlička, ^{Socha}~~Kučerová~~, Sval, J. Korec/, ze starších chybí prakticky jen veřejnosti dosud zcela neznámý básník, jehož

dílo sahá až do roku 1950 a pokračuje dosud, Ivo Vodsedálek, který, až uvolní svoje básně k publikaci, pozmění historii pražského undergroundu mírou nikoli nevýznamnou, neboť jakkoli stál v ústraní, nestál mimo.

Někdy stojí za to vrhnout na větší a časově delší soubor i prostý statistický pohled. Ze třiceti básníků, které tu máme před sebou, jen 4 měli nebo mají jakés-takés normální existenční zabezpečení: Hanč byl drobným úředníkem, Vondruška malíř pokojů, Plíšková členkou svazu výtvarných umělců a Bondy je již od roku 1967 invalidním důchodcem. Běháme, jak vidět, na /tzv./ normální existenční zabezpečení měřítka co nejtolerantněji. Ostatní ze zde přítomných jsou proletáři, resp. absolutně zproletarizováni, deklasováni, čímž se m.j. výrazně liší od neoficiálních literátů okruhu Petlice. Počítáme li dále maximálně tolerantně, nejméně 10 /jedna třetina/ byla perzekvována a doledobě zavřena z ne-kriminálních deliktů, skoro všichni byly zbaveni možnosti vykonávat svoje původní zaměstnání /ze 7, kteří v tomto souboru mají dokončené vysokoškolské vzdělání, nikdo nemůže už po čtrnácté léta pracovat ve svém oboru/. Pouhý existen-

ční postih, trestní postih, v mnoha případech nucené stěhování a v šesti případech nucená emigrace při celkem pěti zemřelých /přirozeným způsobem/, jsou bilance, nad níž by vstaly vlasy každému redaktoru sborníku Beat Generation i jiných generací. Z vlastní zkušenosti za posledních skoro čtyřicet let mohu potvrdit, že "heroické horory" ^{ty} ~~Borroughase~~, Ginsberga, Kerouaca a Bukowského and comp., jsou pro nás prostě legrační strašidylka pro neposedné děti, které z dobrého bydla mají roupy a nemají co dělat. A nemluví dál o psychických a morálních tlacích, které ve své intenzitě a excenzitě jsou nevyhodnotitelné a jejichž dopad je masivní: jakkoliv pouze u tří lze sledovat drogovou závislost /alkohol nebo farnaka/, snad všichni byli opakovaně psychiatricky hospitalizováni.

Na pozadí těchto dat je, myslím, zajímavé konstatovat, že poezie undergroundu nikdy netrpěla komplexem heroismu, ale ani ukřivděností, jako naopak často literatura edice Petlice. Poezie undergroundu je tvrdá nesentimentální, vůbec poměrně málo citová /např. zcela chybí milostná poezie, s výjimkou snad E. Murrera, byť nechybí drastická až cynická poezie erotická/ a ve vysokém

procentu případů projevuje se velice výrazný a svérázný smysl pro humor - v daleko větší míře než je zachyceno v našem sborníku /opět na rozdíl od "petlicové literatury"/. To, co je snad u všech básníků přítomno buď výslovně nebo alespoň jako spodní tón, je vědomí bezmocnosti proti moci, ale toto vědomí nedemoralizuje a nedemobilizuje. Jako červená niť se vine oněmi pětatřiceti lety vůle k protestu a vědomí nutnosti protestu. Byla období, v nichž pouze a jedině básníci undergroundu, byť jich i bylo bývalo málo, udrželi čest české literatury.

V historii undergroundu můžeme poměrně snadno zjišťovat různá časová období:

1. od sklonku 40-tých do poloviny 60-tých let
2. od poloviny let 60-tých do sklonku 70-tých let
3. osmdesátá léta

V prvním období ještě ani samo slovo underground nebylo známo. V situaci po únoru 1948 řada už zavedených básníků přestala publikovat, ale proto je ještě nelze počítat k budoucímu undergroundu, většinou

opět začali publikovat v letech šedesátých. Začátky undergroundu souvisejí s disidenty čs. surrealistické skupiny, která sama nepřestala existovat dodnes, jakkoli se nikdy nepočítala a nebyla počítána k undergroundu pro svá tradiční stanoviska estetická. Ale v letech 1948 - 1950 se několik mladších, kteří se na jejím životě účastnili nebo se pohybovali na jejím okraji, postavilo za vlastní estetický program, který bylo Bondy charakterizován jako Totální realismus a Trapná poezie. /Je to jistě zajímavé, jak český vývoj v důsledku bezprecedentního prudkého společenského pohybu vlastně anticipoval přirozený vývoj, jímž se na západě organicky postupovalo přes postsurrealistickou estetiku básníků beat generation a přes pop-art až k hyper-^{real}ismu - otázka, která nebude opomenuta literárními historiky, zejména při tématickém a formálním rozboru poezie undergroundu padesátých let /Krejcarevská, Bondy, Vošsedálek, event. později Stankovič a Lampl/. Že tento postoj byl logickou reakcí na problém, jemuž bylo třeba podívat se tvář v tvář, t.j. problém života s danou realitou a ne mimo ní, potvrdil jak další vývoj,

kdy právě Bondyho poezie ovlivnila nejmladší vlny undergroundu, tak i to, že v praxi analogické, estetické stanovisko zaujímá ve stejné době Jiří Kolář i Hanč, aniž by tu byly sebemenší osobní kontakty či ovlivnění. Hanče si proto dovoluujeme zařazovat i do naší antologie, stejně jako Karla Hynka, jenž je sice nepochybně předním básníkem surrealistické skupiny na počátku padesátých let, ale je současně svázán jak osobními kontakty tak i některými estetickými názory s Krejcarovou, Bondym a Vodseďálkem. Undergroundská poezie raných let padesátých ukázala řadu možností, na což bylo později navazováno, od estetiky "posunu sémantického významu" /např. v uplatňování vazeb z oficiálního slovníku/ a experimentů jazykových a ryze formálních /práce s "chybujícím" metrem a rýmem/ až po některé nové oblasti sématické a detabuizací lexikální.

Druhá fáze začíná po polovině šedesátých let s opožděným příchodem rock and rollu do Čech. Kolem roku 1968 působí seskupení okolo Milana Knížíka /Aktuál/, jehož postoj je zcela programový. Dochází ke kontaktu mezi rockovou scénou a uměleckou skupinou okolo zakázaného časopisu Tvář,

jení v šedesátých letech byl pokusem o veřejné uplatnění alespoň poněkud nekonformní kultury. Nejvlivnější osobností v těchto kruzích je dr. Jiří Němec, jehož mnohostranný a dalekosáhlý vliv poznamenal cestu undergroundu v šedesátých a sedmdesátých letech v dobrém i špatném. Jeho adresa "Ječná 7" se stává na více než celé desetiletí symbolem života svobodné undergroundské komunity. Dr. Němec je posléze hlavním zprostředkujícím činitelem, který po procesu s Plastikou dosáhl nečekaného a svým způsobem na dlouhá léta osudevého propojení valné části undergroundu s kruhy, které do té doby o jeho existenci nechtěli ani slyšet, na podpisovém archu Charty 77. Sedmdesátá léta jsou léty konjunktury neoficiální literatury v ČSSR. Underground nemá v této situaci prostředky ani zájem vytvářet něco analogického edici Petlice, později tu hraje aspoň poněkud pomocnou úlohu Havlova Expedice a Havel se stává prakticky jediným představitelem "stínového establišmentu", který je undergroundu blízko. Práci sedmdesátých let reprezentuje m.j. písňová tvorba. Zvláště v této oblasti dochází v druhé

polovině desítiletí k neočekanému, ale ne neočekávatelnému jevu, že po desítkách let marného snažení oficiální kultury vzniká v undergroundu nefalšovaná proletářská poezie, dokonce se zřetelným třídním uvědoměním a zaměřením. Texty Skalického, Soukupa, Třešňáka, Horáčka a j. jsou hlasem proletářů původem i životem. Toto nadějně období trvá však jen krátce, jeho protagonisté většinou emigrují v oné vlně legální emigrace, která kolem roku 1980 underground postihla.

Praví se, že český underground si uvědomil svoji velikou literární potenci vlastně až skoro náhodou při příležitosti Sborníku k narozeninám Egona Bondyho v roce 1975. Najednou se zjistilo, že je tu řada lidí, o jejichž básnické tvorbě se buď vůbec veřejně nevědělo /Brabenec, Plíšková, Daníček, Matzenauer, Vondruška a j./ nebo jejichž básnická aktivita byla považována za cosi pouze efémerního /Fánek, Lampl, Zajíček aj./. Underground a nachází svoji identitu a nadále už počítá se svými básníky, jejichž díla zná a o jejichž tvorbu se již trvale zajímá vskutku "od Šumavy k Tatrám". Jsou to zejména Bondy, v té do-

bě již zesnulý Koch, Stankovič, Jirousev, Pánek a Zajíček, kromě zpěváků už výše uvedených, do jejichž čela musíme v této souvislosti postavit Světu Karáska. A jakkoliv je situace undergroundu na konci sedmdesátých let nezavídnělá, zájem o jeho básníky je od té doby masový a je možno prostě konstatovat, že např. přechodné básně Egona Bondyho a Fendy Pánka a dnes i Jirouse, jsou již součástí lidové poezie a jsou známy zejména mladé generaci i v "zapaďlých vískách".

Ve třetí fázi jsme již v současnosti. Jejím pozoruhodným momentem je zřetelný nástup silné mladé generace. Topol, Tma, Načeradský, Zmrzlík, Krchovský, Wágnerová, Kremlíčka, Murrer aj., ze starších Jirec, Zemanová - a velký dar české poezie: Labutí písně Magora Jirouse, které naráz překročily amatérské hříčky autorovy z konce sedmdesátých let. Nástup mladých je v pětatřicetileté historii undergroundu bezprecedentní a nasvědčuje mnohému. V každém případě ukazuje, že kontinuita undergroundu je životnější, než by někomu bylo líbo a zdá se, že je životnější než kontinuita literatury "stínového establižmentu". V ponurém klimatu, v němž vyrůstali a

začínali psát nejmladší, odpovídá jistě neo-dekadentní poetika à la fin de siècle, u některých určující přímo jejich básnický profil. Bylo by však zcela mylné nevidět kvůli tomu jejich evidentní souvislost s generačními předchůdci. A generalizace by byly vůbec předčasně. Mezi nejmladší patří totiž dva pozoruhodní prozaici: Jiří Pelc, který naneštěstí emigroval, a dosud nepublikovavší XY. Jejich románové prvotiny mají, jakkoliv nikdy nepřišli do styku, tolik společného, že nelze neuvažovat o vlivu shodné společenské zkušenosti našeho reálného zřízení. A přitom přes všechny "dekadentní" rysy jsou tyto prózy v podstatě plně vitální rezistence a životní vůle. Je to o to pozoruhodnější, že underground nevytvořil tradici velké realistické prózy: prózy Egona Bondyho se až Gondešova pohybovaly na sugestivní hranici snu.

Osudy básníků undergroundu byly a jsou většinou trpké. Bylo a je mezi nimi mnoho samotářů nebo osamocených /např. Ptáček/. Někteří mají s undergroundem málo kontaktů, protože těžiště jejich zájmů spočívá jinde /např. Belabán/. Někteří nejsou básníky pro

širokou obec, ale básníky pro básníky /např. Jirousová/. Někteří nevyorali hlubokou brázdu. Někteří zazářili jen na krátko, ale zazářili /např. "velký Aktuál"/. Předkládaný sborník nemůže znamenat nic víc, než elementární obeznámení s třiceti jmény, aniž by mohl podat skutečně reprezentativní monografii. To bude úkolem historiků v lepších podmínkách než mají dnešní.

E. B.

1948 - cca 1965

H A N C J a n

30.5. 1916 - 19.7. 1963

UDÁLOSTI

Jako víchřice v nejkrásnější dny
letěly přese mne události
sotím co ke kmenu jsem se zděšeně tiskl
když bratři v rozhalených košilích
s pažema roztaženými na poli v bouři
stáli

a říkali jim: Silní chlapi!
S oním ohněm v očích
který věnujeme mužům kteří smrtí pohrdají
a kteří jmenují se taky Muži události
já vědecky byl jen kámen v prachu cesty
který nikdo neposdvihne,
kterým nemetají který přehlížejí
a přece jsem byl také účastníkem události
jako divák se kterým se nepočítá
šel jsem minutami svých let
neočekávan nemilován ani nenáviděn
asi nedopatřením ve století události
inkognito žijící
nikoliv
neodevzdal jsem svůj hlas mužům události

CYCLO APOLINARE

Když je člověk už opravdu na dně
stoupá strmou Kateřinskou k svatému
Apolináři
tak jako v něm i v přírodě nastalo tání
potůčky kalného pláče
stékají hojně po hrubém dlaždění
na které dupe
czvena vlastních kroků již naslouchá
nahraňuje mu všechno co nemá
i domov i milenku i radost i práci

.....

na zbořeně sdí kolem kostela
 zabené ženě v šedivém plášti
 zrehybnělé v kamenném sármutku před mnoha
 sty léty
 sleduje roztrhané uličníky
 nakonec usedne se sirotky a tichými
 blásky
 z kopce na Albertově hledí zamyšlen
 v nuselské údolí
 nad níž se veřejně milují na nebeském
 loži
 městský kouř se vzdušnou mlhou jara

II

Dnes ne a zítra opět ne
 nebylo není má
 usmíření sacelení vydechnutí
 nebylo nebude ne
 dnes ne a zítra opět ne

+ + +

Pravidelnost není rytmem mé duše
 nikdy nebudu budíkem
 lhavým k času
 nikdy nebudu tím
 zoho si kdokoliv přeje
 jenom sebou samotným
 kterého si nepřeje nikdo
 a do smrti budu se marně
 pokoušet domluvit se

.....

* * *

Všechny cesty jsou poplivané
a i na těch
které teprve spatří světlo světa
lýá už slizký povlak lidských slov

Všechna srdce jsou rezervována
i těm
které teprv spatří světlo světa
smíťá již zoufalost a strach

* * *

Předpokládám, že si neseďte na uších
narodili jsme se
aniž jsme hlasovali pro
žvatlali jsme
krmili nás
ačkoliiv neměli ani pro sebe
někteří se vyprádnou na děti
a vraží peníze do starobřítností
je prý krásné žít
říkají ti
kteří nesnáší pláč
seru na to co kdo říká
každý blbec vymýšlí životní hesla
dát si partičku
hodit si šlofika
nacpat si nácka
hodit si hrbem
lidové universita
lid je dobrý
osamostatnit se
stát na vlastních nohou
nie jiného totiž nikomu nezbyvá
když už jednou je zde

kašlu na básnické sdružení
na všechny cechy
škoďa

že už jsou vynalezeny
všechna sprostá slova
nemám si s kým co vyprávět
jsem impotentní
jsem burnet
jsem chrabrý

teď se drž rozumu
teď ho pusť
teď vnímej a teď buď necitelný jako kámen
nestojím o titulní roli
uhýbám kde se dá
kdepak být terčem

i když to Musovi od Šalouna moc
pěkně sluší
jeden se pro zatvrzelost nechá zaživa
upéci

a pak přijde sochařský mistr
upláceá ho podle pošťáka který mu
byl podoban
a shrábne za to zlatáky

a školy a venkovani čumí
a nikdo nemá odvahu říct
jdete s tím do prdele mizerové
a potom vystaví kazatelnu
ačkoliv se vůbec nesmí kázat
leďa o socijálizmu
/podle pravidel jazyka českého
která vyjdou v březnu 3824/

nesmí-li se nic smít se všechno
nemí třeba zakládat kvůli tomu politický
směr

pacovať slova nemá smyslu
a nebo bylo kalné
asad se jinde rodí pod slunnějším nebem
asi bylo nutné narodit se právě zde
a zpívat requiem

KREJČAROVÁ JANA

1928

-

1982

V ZAHRÁDCE OTCE MÉHO /21.XII.1948/

Budeme jezdit na koníčku
jako když jsme byli malí
jako když jsme byli velcí

Létání v aeroplánu
Létání v posteli

Nemrdám ráda v přírodě
nemohu při tom roztáhnout nohy

A pak lezou mi po nich brouci

O tomto mrdání vyjde zvláštní číslo

večerníku
V Lidových novinách o něm bude úvodník
napsaný Dělejte to jako já

Popelčin strevíček padne jako ulitý

moje kunda také
ale jen někomu

Ne jedinému ovšem
Tobě by jistě padla

Kundy se šijí na míru
a krejčímu se přitom říká
Dejte mi tam hedvábnou podšívku
a knoflíky nedávejte
budu ji nosit stejně rozpnutou

Šijí se tedy stejně
jako pánské prádlo

Mišeš mi vylíznat prdel
jestli ti to působí radost

Nez ostatně také

Přišel s vlásky učesanými jako malý
chlapeček
a hráli jsme si na maminku a na tatínka

Als tatínek nebyl on
a tak jsem šla k lékaři

Kdyby to byl on
šla bych ostatně také

Házeli si šaludem
a duběnkami

Pojď si házet taky

Ale pozor
kdyby ses mi strefil do kundy
porodila bych šalud

Potom bych tě už nepotřebovala

To by bylo smutné
A slzy jím kanuly do klína

Křikala jsem mu přitom chlapečku
a on se hýbal v rytmu smutečního pochodu
z Chopinovy sonáty

Bylo to veselé

Ale při Mozartově Tureckém marši
to bylo ještě veselejší
protože to bylo ze zadu

Kdybys byl co k čemu
udělal bys to také

Mého muže se nemusíš bát
má stejnou školu jako ty

Do rítě dneska ne
bolí mne to

A pak chtěla bych si s tebou napřed
povídat
protože si vážím tvého intelektu

Lze o něm předpokládat
že je dostačující
k mrdání směrem do stratosféry

BONDY Egon

20.1. 1930

TOTÁLNÍ REALISMUS

1950

chtěl jsem si vzpomenout na Marii
ale nemohu
chtěl jsem si vzpomenout na lásku
ale nemohu
chtěl jsem si vzpomenout na soudruhovu
popravu
ale venku už svítá
a já jsem zbůhdarma promarnil noc
zatímco to všechno je pryč
a vlastně nechceme-li umřít
musíme začít znovu

A musíme začít znovu
nechceme-li vlastně umřít
zatímco to všechno je pryč
zbůhdarma jsem promarnil noc
venku už svítá
chtěl jsem si vzpomenout na soudruhovu
popravu
ale nemohu
chtěl jsem si vzpomenout na lásku
ale nemohu
chtěl jsem si vzpomenout na Marii

A my musíme začít znovu
zatímco to všechno je pryč
venku už svítá
a já jsem zbědharma promarnil noc
chtěl jsem si vzpomenout na lásku
nechci-li vlastně umřít
ale nemohu

• • •

Dnes odpoledne když jsem odjížděl od svého
který mě právě vyhodil z domova otce
smál se uvnitř v tramvaji jeden starík
a průvodčí škádlil dítě
Jeli jsme kolem dřevěných ohrad a tenis-
ových kurtů
kolem savěné plovárny
Když jsme přijížděli k Vltavě
zvedl se vítr
který v těchto místech dělá někdy vlny až
tricet centimetrové

• • •

V trávě
zatím co jsi měla být v práci
jsem tě políbil

• • •

V Praze se tančí
V Praze je veselo

...

Je veselo v Moskvě
a je radost v Praze
Mám rád svou milenku
a jsme veselí spolu
Krásné je jarní počasí
a jsou veselé tančírny
ve kterých
tančíme

...

Má přítelkyně mi darovala květinu
Tančil jsem nad ní a plakal
velice jsem se styděl
neboť byla ošklivá
Na podzim bývají ošklivé květiny
vlivem neuspokojivého počasí
toto však bylo v létě
kdy květiny mají být krásné

...

V záhybech tvého slunečního šatu
chtěl bych nalézt slunce
Měsíc však
se skrývá
V záhybech tvého měsíčního šatu

. . .

Říkal jsem vojáka ve službě
Já ti dám pacholku rozkřikl se na mne
a vrazil mi facku

...

Protože jsem největší žijící básník
premyšlel jsem o poesii
Jediným jejím měřítkem jsou vteriny
jež strávím v bezmocnosti

. . .

Sjezd ČSM

Včera byl sjezd Československého svazu
mládeže
Svazáci a svazačky v modrých košilích
podhodovali se standartami Prahou
Studenti nesli
transparent s heslem
Dělníci budují
SNB chrání

.....

Na Staroměstském náměstí zakončila manifesta-
ce projevem presidenta republiky
Ve své řeči pravil
Spějeme stále vpřed k vybudování socialismu
v naší vlasti
vedeni naším vzorem Sovětským svazem

...

Tlampače na ulicích oznamují přesný čas
hodiny v nichž se vypíná elektrina
výsledky nejnovějších procesů
a sportovní utkání

...

Četl jsem právě zprávu o procesu s velezrád-
ci
když jsi přišla
Po chvíli jsi se svlékla
a když jsem si k tobě lehl
byla jsi jako vždy příjemná
Když jsi odešla
dočetl jsem zprávu o jejích popravě

...

Vězni vstávají v šest hodin
pak stelou a střídají se na kbelíku v rohu
místnosti

V půl sedmé je snídane
a o státních svátcích bílá káva

. . .

Sedím ve své cele
a pozoruji plakát
přípevněný na protějščí zdi
na němž je napsáno
Sbor vězeňské stráže
úderná pěst dělnické třídy
nebo se dívám z okna
za nímž je věž
a obloha někdy podivuhodně
modrá

. . .

Stále mne to táhne přes řeku
na vysoké kopce nad Smíchovem
vidím je z okna a nad nimi
veliké dešťové mraky
Černá hejna vlaštovek a jiriček
stahují se tam na podzim
teď však je prosinec

. . .

.....

Důstojníci a jejich ženy
 chodí pěkně oblečení
 po Praze
 a já se dívám na ně
 z kavárny
 Trestanci a jejich ženy
 chodí špatně oblečení
 díval jsem se na ně
 z kriminále
 mám tak rád
 důstojníky a jejich ženy

....

Také milenci chodí po Praze
 rozviklaní jako má tužka
 Proto jsou v práci liknaví
 Neměl bych tedy mít rád milence

....

Před chvílí jsi usnula
 snad se rozednívá
 a snad je to měsíc
 ty ležíš nahá na mých polštářích
 a všemi pražskými nádražími
 projíždíš jako každé noci
 vlaky se zbranemi do Sovětského svazu

Mezi holuby poletuje nad naší ulicí
také eroplán
který rozhazuje letáky
Mír vybojujeme

. . .

Marie mne líbá ačkoli nás to oba unavuje

. . .

Četl jsem dnes dlouho do noci

. . .

Marie má za měsíc rodit
"Pojď" řekl jsem jí
"opijeme se ať jsme trochu veselí"
Co je mi po dítěti
stejně není moje

Nenávidí mne ještě více než já ji
neboť já ji přitom miluji

. . .

Dnes v noci se mi zdály příšerné sny
po rozhovoru s Maríí
Její dřívější milenec
s ní na záchodě sjoulošil
a já jsem ji hledal všemi chodbami

.....

nějaké zatuchlé venkovské hospody
Marie je v sedmém měsíci těhotenství
Pak jsem se příšerně opil
a když jsem chtěl aby se se mnou vyspala
nechtěla

.....

Má láska k tobě nepřestává na tvém životě
možno-li po smrti tě budu milovat ještě víc
Až umřeš budeš už vůbec moci milovat jenom
mne

Rozpláči se příšerným smutkem
nad představou jak lituješ
že mne už nemůžeš milovat
Neboť ačkoli nevěřím v duši
je přece nemožné abys ty umřela jen tak
A všechno začne od začátku
Najdu svůj ztracený dětský narcismus
Nejprve začnu poznávat tvé vlasy
pak se ti podívám pod víčka
teď se lze očí dotknout prstem
Tvé ruce jsou velmi nešťastné
neboť se nedotýkají mých
Redám tě hned pohrbít
chci vidět jak budeš smrdět
a rozsypávat se

protože si nic jiného nezasloužíš
A pak budu tak sám
a opuštěn

...

Strašně se nudím
Nudím se dokonce i ve spánku
Ale není to nuda z nečinnosti
ale protože je všechno zbytečné

...

Výročí Říjnové revoluce

O třicátém druhém výročí
Velké socialistické říjnové revoluce
přešli dělníci ČKD Sokolovo
na tvrdé normy

Byla uvolněna mouka z vázaného hospodářství
Byl vydán nový trestní zákoník
Soudruh Kaganovič
promluvil o míru
Ty jsi měla chřipku
a nakonec jsme se spolu vyspali

...

Dnes je pátek
a uvádějí nové filmy
V ulici
jež připomíná ghetto
hrají jeden němý ruský film
který už není nikde vidět

. . .

Chodila po Praze
chodila k holiči
chodila po Praze
a trochu přelo
neměla na tramvaj
ani na autobus
byla smutná

Za Prahou veliké
sluneční planiny
na kterých přelo
na kterých přelo
život je vydatný
jako kusslaniny
a i více

Seděla u stolu
na hlavě kokrhel
naproti pánovi

.....
s velkýma nohama
byla tak ošklivá
byla jak vyvrhel
bude svatba

Kupujte na černo
kupujte slanečky
kupujte kávu a
svatební věnečky
kupujte motorky
knihy a kanóny
to je život

Bere dva tisíce
osm set padesát
ušetří na jídle
a bude roditi
aby zas přibyl
lidí o jednoho
beztak je nás málo

Má zánět dělohy
nebude roditi
nemá už radosti
raději se zabít
má v těle vyrážku
na čele chrysopras
dostane přidáno

.....

Život je správná věc
 i žít je správná věc
 hodí se k životu
 hodí se do rýmu
 žije se lépe a
 žije se veseleje
 máme už zářivky

.....

Plakáty jimiž je polepena Praha
 naše armáda
 a naši úředníci
 má láska k Marii
 a moje nenávisť jejímu dítěti
 popravky mých přátel
 a nemohoucnost odjetí z Prahy
 jsou jako mé příšerné sny
 a mé hrozné nudy

.....

Zlaté neděle

Včera byla Zlatá neděle
 a za týden budou Vánoce
 Lidé nakupovali mnoho dárků
 Já jsem si koupil knihu

Deník komsomolky
Vzpomínky matky Olega Koševého
a z poesie
sborník ke Stalinovým narozeninám

• • •

Prohlížel jsem staré ročníky Minotaura
Připomínají mi časopis archeologické společnosti
Mám na stěnách dokonce viset
několik surrealistických obrazů a reprodukcí
Jsem v podstatě veselý člověk

• • •

Rozloučil jsem se s Marií
Říkala že je jí nevolno
Spehoval jsem ji
Do bytu za ní přišel ten druhý
Šli spolu do města
V noci se vrátili
Potom už nevyšli
Marie nás oba miluje

• • •

Ležíš a on se ti dívá do klína
jseš velice šťastná zvedáš nohy
a hladíš ho po hlavě
a neonová reklama dělá blinky blinky
a po ulicích pochodují vojáci
v Ruzyni opět někoho zastřelili
v továrně opět někoho zatklí
a já nejsem schopen to vnímat
protože sním o tom jak bys mne políbila

• • •

Marii se narodil syn
je to robě
které leží v hrobě

• • •

Má milá umřela
Děla si potrat
co měla od jiného to dítě

• • •

Není třeba dlouho čekat
radila sousedka ve frontě na Národním
výbore
Seženete-li si vlastní byt po zatčení
přidělí vám ho bez průtahů

• • •

V přístavě v kterém se
přiváží ovoce
stojím a dívám se
na zem

V poledne usednu
abych se zotavil
v tom denním bezednu
sezení

Mám málo vůle a
mám málo logiky
společně odplujem
někam

Žití i nežití
obě je otravné
proč jsem se narodil
bez tebe

...

Rozjel jsem se na konečnou stanici trolej-
busu
Rozkvetly tam květiny
Lidé v trolejbusu se smějí
a vyprávějí si o jaru
Je zase březen

HYNEK Karel

11.9.1925 - 9.1.1953

IKARSKÉ HRY

- 1951

P o s t a r ý c h z á m e c k ý c h
s c h o d e c h

Světla na Petříně jsou krocani
Měsíc v příze
Měsíc v rize
Měsíc z příze
A tvé oči modré ampliony vysílají hudbu
Jako při jiné procházce
Na nábreží
Vertikální žpalír
Slunce
Racků
A čarajících helčiček
Můj automatický klobouk smeká
Ještě četné jiné pocty
A jako při jiných procházkách
Když přání
Hrají v Národním divadle zlatokupecký film
Mohl jsem tušit
Ze budu mít na srdci obrovský pupen
Od blechy které se říká láska
Má praporečnice
Má krůto

.....

Č e r n í r o z s v ě c u j í

Černí psi

A bílé staccato slepců

Plačících do lampy

Dovnitř

Protože hodiny

Ještě nerozbily

Věčnou pálnou na dvanáct střepů

Jen šum ševely tápoty

Naplňuje prázdné oční dálky

Slepecká labeta

Tma tma

Z níž citlivé prsty

Hnětou sochu slunce

Dosud temnou

A krásné uši jí pomalu rozsvěcují

S a n i c e

Saně na sněhu

Rohačky i nestváry

S rolničkami i s ohněm v hubě

Z dalekých hor až k tiché ulici

Na konečné stanici šestky

Naproti v hudební škole se vyučuje
stupnicím

Des dur

As dur

Es dur

B dur

F dur

C dur

Má ruka je zmražena

Jelikož ſ po každé odrážce

Upadl můj prst béčko

A nestvářky vesele chroustají

J a z y k m í v y p r á v ě l

Její ústa neměla jen jedno patro
 Její ústa byla celý velký dům
 Kráčel jsem opatrně
 Po dvaařiceti bílých schodech
 Neboť jsem se bál
 Použít zdviže jazyka
 Jež mne mýjela tak těsně tak těsně
 Že jsem se musel opřít
 O zábradlí dásní
 Které však pojednou povolilo
 A já propadal světlíkem hrdla
 Do suterénu vnitřností
 Zalykaje se teplem a krvinkami

P r í v á v á

Sluneční barvy

avšak žádné slunce

I když vítr hlídá stádo ticha

Trce jakási trumpeta

Hýjen

Slutě pouť

A nezdívá

Seš svéstí na oči na kolotoči z listí

Čatíkovat atrakce babího léta

A hledat v panoptiku mlhy nadra milenek

Iteré odešly z tohoto posvícení

T e x t p r o b e - p o p

Tenis je nejkrásnější hra všech dob
Mé srdce bobtná jako bob
Do stratosféry letí bílý lob
Napospas ptákům jak ptačí zob

Tenis je nejkrásnější hra všech dob
Mé srdce bobtná jako bob
Míč skáče jako plavý cop
Cop dívky kterou škádlí pop

Tenis je nejkrásnější hra všech dob
Mé srdce bobtná jako bob
Míč sk mete línu jako mop
Sešitý ze starých obnošených rob

Tenis je nejkrásnější hra všech dob
Mé srdce bobtná jako bob
Když tmavá síť se zavře jako hrob
A smutné score řekne soudce Job

Ú p a l

Západ slunce
 Zapaluje cikánské ohně
 Na pokraji mého mozku
 Je třičtvrtešero
 Velký vůz bez spřežení
 Mé údy neonové trubice se rozsvěcují
 Běžím-li za ocasem netopýra
 Snítí ach snítí netopýři sny
 V jeho poloze spánku
 Noční cyklista hraje na dynamo ukolébavku
 Hvězdy jsou náměsíčné
 A padají jedna za druhou
 Jaké hrůza nemítí už žádné přání
 Na věži vzpažily obě hodinové ručičky
 Znamená to půlnoc poledne
 Nebo vzdátí se
 A padati padati jako hvězda
 S výkřikem
 Jehož ozvěnou je vůně spáleniny

BABIČKA PO PITVĚ

Přišel veselý mlynář a dává Adélce jazykolamy. 333. 333 stříbrných střev je mezi všemi lomenicemi ze všech nejlomenicovatější. Hoďná rychle a desetkrát za sebou.

Malá Adélka s polámaným jazyčkem se schovává za babič^{ky}inu sukni.

Babička nechá pozdravovat paní mlynářku.

Pan otec se zašklebil a odchází.

Adélka za ním pokřikuje: 333.333 stříbrných mlynů na jezeru, na všechny mlynáře v nich já seru.

Její krása byla rouhačská, neboť se ničím nepodobala velkým a podrobným obrazům světic.

Ve vlasech ukrývala noc co noc noc a nádherné hypnotizérské oči vojáka, jenž od večera do rána obhlgázel její stavení, snaze se udržet krok s měsícem.

Jedné deštivé noci vyšla ven a rozprostřela nad ním své vlasy. Uchopil ji za nohy a zdvihl nad sebe živoucí deštník.

Kráčeli tak celou noc, než jim svítání ukázalo studánku,
v jejíž hladině spatřili vojáka souložícího s deštníkem
a sehnibarevné rameno duhy se smuteční páskou.

Pak vypili studánku a do všech stromů v lese
ryli srdce,
její měla spíše podobu deštníků.

Stromy strašlivě sténaly pod nebozezovými nehty.

Viktorka začala zpívat.

Voják nodeloval její hlas z lepkavé pryskyřice.

Nele ale podobu nemluvněte.

Potom se rozešli a uhlavili si schůzku. Za
všest a splavu.

Ve té době bude voják zaměřovat pušku s dešt-
níkem, do té doby se snad Viktorika dopočítá
všech vyrytých srdcí, všech

...jich dat a všech svých prstů, jež se
snad konečně

platanou chvěti a vztebovat se kamsi vzhůru,
jako by chvětně

... ručičkami hodin, visících vysoko
... stěně.

... v červné světnici.

Vánoční mír na Starém bělidle byl porušen jen
jedinou příhodou. Na Štědrý den babička poš-
vala oba velké psy,
Sultána a Tyrla, na Kudrnovy děti, které spí-
valy pod okny strašlivou koledu:

Od věků padá kometa do komnaty
Nikdy nikdy do chléva
Nerodí se žádný svatý
Není města Betléma

Černé šelmy vračen se dlouho skrývaly za lesem, než zardousily slunce, vyprávěl myslivec, dosud všecek bleďý. Krajina se pak brzy proměnila v obrovskou chmelnici deště.

Šerafiřské výpady blesků a hromový zvuk čepeří, psala si krásná kněžna do deníku, plnily jíindy tak klídnou krajinu.

Byl to tak úchvatný souboj, že jsem se začala pomalu svlékat před otevřeným oknem.

Viktorka obnažila důvěřivě své rameno a byla očkovaná bleskem, chlácholila Barunka Jana, jenž nebyl k utišení.

Malinka byla na vlastní přání uložena s Vik-
torkou do společné rakve.

Průvodní průvod vymačkával oči jako citrony.

Větr sávil prach a oslepil vozku i koně.

Průvod bloudil celý den po cestách, k večeru
byl zcela zablácených od slz.

Malinka stála u římsy a šeptala: Un jour mon
prince viendra.

POEMÁ MALÉHO LORDA

Silvestra

Staré časy se vracejí jako reemigranti

Kapelná je plná vodních ptáků

Snoce

Milosti z červené knihovny

Ati hluboké studánky

Sluč do nich kameny

A slzy stříkají přes roubení

Jan Burnettová leží nahá pod vánočním stro-
mečkem

Těle nallapují očima

Elitoris voní jako zapálený františek

Saládám narychlo několik básní na způsob slou-
čenky

1. Les biš Anka - Lesbíčanka

2. Miss . - Místička

3. Tu ber kolosa - Tuberkulosa

4. Jean A. Fort - Semafor

5. Vi é la Moon kypět - U Šalamounky 5

6. Penis i lín - Penicillín

I n t e r p u n k c e

Píky na šifách žen a kuchyňská síta
Grafeology zajímá jen jejich intenzita
V parku vodotrysky v hudbě staccato
Droty kader domovní zvonky stisknout láká to
Bílí "i" klobouček koketní jak moje jméno
Béatrice Errol lord Fauntleroy tečka konec do-
mlučeno

V hájích větách děláme pomlku
Mladá dívka leží v lese pokousaná od vlků
Čeká na pomoc a přijde švarný mysliveček
Na pomoc stačí napsat pomlčku a pár teček

ccc 1966 - 1979

L A M P L P e t r /Peták/

12.12.1930 - 2.12.1978

Knížky "CESTOU DO BLÁZINCE"

Obsah

Naši lidé
všichni lidé
se mají být
jedni lidé
je nás na ní
všichni lidé
se se najdou
všichni lidé

Jak lítal přesery

Když jsem chtěl malovat koníky
vypili si koně
Když jsem chtěl mazlit poníky
všude jsem utekl - kdosi mě honě
Když jsem chtěl na jaře milovat holku
spáčil jsem s údivem že nemám kulku
Když jsem chtěl s rozkoší pohledit ráži
mátl jsem v blbosti o trn si káži
Jen když mě nejdnou zavedli do války
tak jsem v tom lítal

K l a s i c k á

Žejtek lásky
za Tvoje vlásky
dotýs se rukou
před boží Mlkou
křesť prdel
stávej se se mne klasek

K a n á r e k

Kanárěk uměl
nebo snad chcíp
nebo ho tícnul
nebo snad liz
kanárěk uměl překrásný písničky
starší a starší
malý starý gotický
Ty mrtvej kanáre
zpívej znova
ať aspoň kámoši
slyší ta slova

M e g a l o m a n s k á

Stejně mně vydaj
ty moje blbosti
i když ^y muj funus
bude jen trapností
a pak ta moje
nesmírná lhářka
zaleže si znova
byl moje láska

B o ž í s k á

Bože Bože božíčku
utrhní mně nožičku
Bože Bože Bože
ven mě na svůj lože

22.8.1978

Vítez psychiatrům světa, aby se spojili.

D r á t y

Kolem mne vedou samý vedení
dráty pláty
přes to že moje technický učení
dráty pláty
boží mně podstatu věření
dráty pláty
a takže nakonec
dráty pláty
jsem sám

K r t e k

Vypátrávám krtka co mi s duší vrtká
hledám v sobě nekonečně
smrt malého klutka
vypátrávám krtka
než má nevýhodu
jest to nahovno
láska má

G e o m e t r i e

Ten kulatěj svět
Ráj že bude hned
jenže svět je šišatej
a chtěl by bejt kulatěj
a já jako malej šáček
koukám přes to do všech sraček

D i v i z n a

Divizna je vysoká
vysoká a štíhlá
vždyť já jednu taky měl
požadně mě žihla

L o u k a

Viš co je včela

vole

kousla mě včera

vole

viš co je pes

vole

viš co je kamarád

vole

a při tom obyčejná louka

na vola tiše bzouká

vole

včelo

Jarnílo

Viléme

Kamaráde vole

Kamaráde

ať nejsem sám

23.8.1978

V louce

N á v r a t

Krtek vrtá v liché hodiny
jako Bůh
a nebo já

Až jednou půjdu
tam do kameného mostu
přes dávnou třeň
a potom podle ostrova
kde snad na trní
jsou kousky mých lásek
které nikdy vlastně nebyly
domů
halelůje
nebudu znát cestu
vždyť všechno dávno rozbouřili

Bůh co není
krtek co je
a já

Květen 1965

Kůň bílý mizí v oblaku
Zajíc ho stíhá na mraku
lítostí liška zapláče
že nemá křídla jak ptáče

Tu koník k nebi vyletí
Zajíc ho prudce obletí
liška jež oči odkryla
hrázou je zase zakryla

P í s e ň /pro Lexu a sestry její/

Až si tě vezmu ženo za ženu
možná že někdy něco přeženu
ovšem chceš-li být ženo ženo má
neplýtvej jinde citama

až si tě vezmu ženo za ženu
ty druhý z duše lehce vyženu
což není lehký sama víš
čti si tu knihu knihu kníž

až si tě vezmu ženo za ženu
stanu se přítel Přítel pro ženu
aby ses měla líp a stále líp
až mě smrt zatne šíp svůj tít

Věnuje Lexe a její sestrám, ing.Petr
Lampl 31 pat. a více

K o s t e l

Postavím ti kostel,
v tom kostele postel.
V tý slastný posteli, můj anděli,
zešílíme v neděli.

A n d ě l é

Andělé svatí,
nutno se ptáti,
proč dívky nesmělé
sedají v kostele.

Andělé svatí,
třeba se ptáti,
proč dívky nesmělé
lezou nám v postele.

Andělé svatí,
dlužno se smáti
té vaši plešičce,
co máte na šičce.

O t v í r a j e k o s t e l y
/Masochistická/

Otvíraje kostely,
našel jsem tě v posteli.
Ó, má krásko barokní,
z postele mě vykopni!

Treblinka

Když jsem tě vez do Treblinky,
dělela ſi blinky, blinky.
Teď tě vezu z Belzenu,
vezmu si tě za ſenu.

A c h l í n ě, l í n ě

/Pro Evičku/

Ach, líně, líně s tebou spím,

že myslím, že tě opustím.

Ale když se čas probudím,

tak sním,

že snova s tebou spím.

JIROUSOVÁ Věra

25.2.1944

GO JE TU

GO TU NENÍ

- 1964 - 1975

t  n

Vl n sprdm

Nikam nepovedu ničeho nožku

I tak se klubko kutálí

Necestou vlákno m souká

roklí svahem i stokou

Snem skulinou

Mašláň pavouk správnou mou mru

Sám rozdrsn

ve spleti ostnů m chystá

Achtu labyrint

Vleku rozpoznám svou st

tr se v ní objímají

.....
t r o j c e s t í

Vrať se mi
Léto
Odejdu
Mezitím ^vpřijdeš
Nikoho nezastihnu za prahem
I ty nepoznáš
Klíč
Ale bude v rukou
Marnosti

.....

t r o j c e s t í

Vrátí sním lomem léto
Laskavost přetéká tiší
Odpověď se odsoudivší
Šerý šat kývá
Mezitím ^vpříchozí
příčný šik křivá
Nikoho nezastihnou za prahem
I ty nepoznáš
Klíč
Ale bude v rukou
Marnosti

p o u t n í k

Ze sna vyvlékli jen stínu tvář
 nad jiné stinnou
do Emauz jak by vkročila se vlastní vinou
Sen je Snem vystřídán
dokud nesevře vlastní Ničeho tvar
Zmar zatím Ulpívá kam jen
stín Lásky mě vkročí

Až oči se točí v ticho vrat
tajíce & třesutý návrat
v pád

.....

c o j e t u a n a d t o n i e

Modravé bělmo tvých očí
 je zrcadlem v zrcadle
 neslyšný prach se hemží
 ve skloněném sloupu zlatého svitu
 na víčka sestoupil purpur probádné noci
 v skloněném sloupu zlatého svitu
 se hemží neslyšný prach
 v zrcadle zrcadlem je
 tvých očí bělmo modravé

.....

k d e j e

hladký a pevný útvar bez výstupku
 neohlédnuv se v hraně dveří
 pln slasti zemdlený nad vlnami
 teď už je v bezpečí břehu a člunu
 spánku a usínání
 na modrém poli rozdrobena
 na zlatý prach hlavohrudí rozhrnuje souká
 ostny obilných klasů stěží paprsek napříč
 bezednou
 potřebný na cestu v horách tmou

t o j e h l a s p ř í r o d y

borůvkovým jazykem
olizují rážového ptáka
malinovým jazykem
v srsti lovím moudří
moudivláka

válčím ostružinovým rtem
sem a tam bloudím přes hrboly
dračí pestrostí a bílek
a jahodovou děsní ven
do hnízda lákám průsvitný bílek
slinou ho solím a polykám

zhasní noc tmou se jasní
tou v ústech spí slepý
prach v hrsti nezrozený
den sudy lepí strach
křikem naruby zvrácen
prstí mocně čpí
sodomou hadím mlíkem

nebe a hvězdy jsou každý den nad hlavou
 moře a zem se prou hádankou laskavou
 kde je ta přesná mez?
 kde je ten okraj břehu?
 kde jsi má lásko dnes
 poznat tě nedovedu

nebe a hvězdy jsou každý den nad hlavou
 moře a zem se prou hádankou laskavou
 kde je ta přesná mez?
 kde je ten okraj břehu?
 kde jsi má lásko dnes
 šhavé klubičko v sněhu

.....

dům bez stínu není celý
 stůl a stín stolu na podlaze
 jsou němé stopy - sama tající voda
 jiskří a bodá do skla
 klín v klínu kam se ztrácí ?

hmyz zvučí královninou kaší
 opilec hrne hlínu
 keř trnek ptačí mrak
 dům v šeru vznáší se
 dolů pážemi údolí
 vlajícím tely

hory kráčí a zpívají
 na zobák břehu sníh se práší
 trojí svět volavka nad vodou
 zrcadlí závrať jak se klene
 strez se je spatřit páhodou
 tajemství střely opeřené

.....

c o j e ?

tvoje a přece ne tvoje
 vždyť od tebe aniž tobě
 ani ne moje potom komu?
 ptám se tou cestou tou stezkou
 hromu hlasu v němž není světlo
 blesku tomu co nikdy nebude jisté
 v hrobě nikde ve světě všude
 na žádném místě není proč
 snad proto přece lež si přeje vstát
 a odevzdat ne sebe jen lhostejnost
 past tu stejnou věčně jinou
 lasturu s perlou na ostrově

PLÍŠKOVÁ Naděжда

6.11.1934

Sluníčko

by mělo svítit spíš v noci
ve dne je i tak dost světla.

Bože

nedej mi překročit tu mez přiznání.

Ve vzduchoprásdnu padám.

Šaštrajfo

není zachycení.

Vždycky jsem myslela, že pád

je něco rychlého.

Ještě před usínáním jsem zhlédla

tvé uskočení.

P r o p o s l e d n í p ř í š t ě

Te když jsi přišel v červnu v noci
když v květnu ráno
a s přísahama ve třičtvrtěnapět
Pokaždý je to naposled
to je jasný
že tohle je zrovna poslední a naposled
Tak jsem ti dala všechno na hromádku
To tu ještě nebylo
a bylo toho dojemně pomálu
deštník jedny šaty šupan a ta příšerná bun-
dička
a holení
a navrch trumpetka
tu ti jednou rozšlapu
když na vetluču ve hlavu
spíš ale rozšlapu
protože tu nebudeš
a zase:
ráno jsi hrdě
hrdě
sprostě
smutně
zase nic neřek
a jak sis to začal pečlivě skládat

a jak sis to seřadil na posteli
tak to bylo jasné
hned mi to bylo úplně jasné
že mě máš zase v hrsti

Čekání bolí

pocit svrascení

pocit pláče

pocit odporu

chci tě

nemávidím tě

potřebuju tě

nemážu

pocit pohrdání

pocit lítosti

pocit jsi jenom ty

pocit nemážu

pocit únava

pocit svrascení

pocit pláče

pocit výčitek

pocit chci tě

ať spím

panebože ať spím

spát

spát spát spát spát spát spát spát spát

A jestli se ti už stalo
aby ses bál
být sám
aby ses bál
když hraje rádio
aby ses bál
shasnout
Ale co ty víš
to jenom já
teď pláču
a ty
seš zrovna teď
někde vtipnej

A VŠICHNI SE SMĚJOU

Klidně shoj
a najíp na třetí
od pátku k pondělí
vede jen šňůra telefonu
zvoneček ochraptěl chřipkou
že jsem ho přeslechla
protože
nevěřím
že jsi tak chudý a nemáš
padesáták.
Už zase Ti odpouštím
to nemůže dobře skončit

Stále jsem u dveří na balkon
 a ty jsi čekal na autobus
 řekla jsem si
 když se otočí
 tak mě má rád
 asi ses otočil v autobuse
 ale to holt nebylo přes sklo
 vidět.

Modlitba pívni

Pivo nanebebrání

Pivo ranní

Pivo za maminku za tatínka

Pivo první pomazání

Pivo přijď království Tvé

/a vůle Zvá jakbysmet/

Zapomeňme včerejšek

Jakož i Vy zapomeňte včerejšek

Pane vrchní ještě to samé

NO TAK JSEM JI VCHRSTNUL PIVO DO VOBLIČEJE
PROTO

ŽE TO MUSÍŠ UZNAT TAKOVÁ SVINÁRNA SE NEDĚLÁ

Pivo neuváděj nás v pokušení

ale zbav nás všeho zlého

Pivo nejsladší králi všech králů

VČERA JSEM MĚL PERFECTNÍ VOXNO SEDĚL JSEM

S CHLÁPKEM CO UDĚLAL ČTYŘICET PIV. NEBLENI

Pivo za maminku, pivo za tatínka

eventuelně za pana učitele Sudu

Pivo za Plíškovou, Pivo za Petáka, Pivo
za Ivánka

ZAVÍRÁME PANSTVO

Dvě deci vína
mi obrátí svět naruby
a já z těch nejveselejších
Bože odpusť
že sis dal se mnou takovou práci
konec konců i tvá je to vina
když takhle ponoukáš a vědycky jenom nape-
viš

Natožpak litr
To musíš uznat
/Příliš mnoho odvahy
A příliš mnoho nedůvěřivosti/
Dvě paní na rohu povídaly:
Pane Bože, takhle opilou ženskou jsem
ještě neviděla.

Někde jsem četla
v průjezdu stojí žena nakloněná
dopředu a močí jako kráva
Pamatuji si to
přesně tak jako když jsem někde četla
Čar nám zasolil dobrá i my
mu zasolíme
V průjezdu stojí muž nakloněný
dopředu a močí jako vůl
by už nebylo vono.

D o p i s J.M.

Hovno hovno hovno
až na věky věkův amen
s hovna pomezání
hovno život
hovno láska
Ochtěla bych tě potkat v lukách
milý kamaráde
abych Ti to všechno vysvětlila

BALABÁN Milan

HUDBA PRO POZUSTALÉ - 1982

l a s k a v á k o l e n a

můj kraj je modro andulčiných očí
má zeme - patník u nehož se močí

můj kraj je tajný sen a mrkání víčky
pálení písní u hromničné svičky

můj kraj je pohár zpáti nedopitý
o dopít jej a neklít pod kopyty

má zem je chodec o slepecké holi
cesta a stráž a víra na cokoli

můj kraj je tma tehotná štíry
a básník uškrcený strunou duté lyry

můj kraj
kolena ženy jež rodí
mimo čas

l a s k a v á k o l e n a
rodte
a spaste nás

pracujte kolena

než přijde ras

1968

.....
o d c h á z í š

odcházíš sváto myči skel
s vlasama andělskýma
s úsměvem plašším nežli stín

i hrocha chytne někdy rýma
i sněhulákovi je zima
a rovnováha akvabel
se může sesout do sítin

tys měl
tys dával

otec nekřtěnátek
a divousů
a unavených víl

teď odcházíš nach wien
nach wien
na vídeňských mostech
roste rozmarýn

s tebou
černobrvá žena
lomí kámen
sbírá devět sil

na sněženské faře
hořekuje mirek do polštáře

bije úzkost

žal ho zbil

ty s m í š

tvůj pláč i smích zněl čistě

na wien nach wien

s úsměvem plašším nežli stín

vzkvete na vídeňském mostě

rozmarnýn?

1979

pěvci v čechách

jen kamenujte proroky
neb pěvci nejsou ptáci
když hodíš po nich
kamenem
hned s prosíkem se
vrací

Z l e h k l a j s i

zlehkla jsi

praho

kdysi tak těžká

ctností

každému dáváš

uvyklas

žít si

v stínu

císařského řádu

halu-

cinoidní gladiátorko t o u h y

z kavalce lásky

v realismu s t r o u h y

1981

v l c i v u l i c i

ve vodičkově jsem potkal

v l k a

zachátralá elegance morda chvost po zemi
průkaz

o č i c h a l m n e

zaúpěl a pravil

jsem po jídle tebe si nechám na potom

jeho pach mne obstoupil dokolokol

šedé lasko v mrtvém rybníku

ještě

když jsem tě včera držel

v náručí

bílou

strně vonnou

cítil jsem

že ze mne cosi nahony táhne

kdeže se berou vlci v ulicích

můj dobrý ovidie

1981

s r v á n š a t t v ů j p r a h o

srván šat tvůj praho
nahás před očima všech
z pysků ti páchne - zaho
dile jsi čest a
stud

otylí hřebci z odjinud
cvičí si tě
na vojenském lůžku
hoj!

dáš ještě vůbec nohy
k sobě?
běhničko z rynku
kde onech 27
a k nebi trčící
hus

hle
tady milíč kdysi
postavit dal pro takové
ústav spásy

má
paní urozená
praho
s vlasama spuště-
nými
až po zářící kotníky

"AKTUÁL"

A t e n t á t n a k u l t u r u

probuďte pátera koniáše
ať vstanou z mrtvých jezuiti
tisíce knih je třeba spálit
probuďte pátera koniáše

rozkopte obrazy spalte si knihy
divadla ať srovnaj buldozery
zahodte všechno co má nákou cenu
spéchejte atentát na kulutru

probuďte pátera koniáše
probuďte všechny idioty
inteligenci je třeba zabít
probuďte pátera koniáše

rozkopte obrazy spalte si knihy
divadla ať srovnaj buldozery
zahodte všechno co má nákou cenu
spéchejte atentát na kulutru

Apoštolové

My blázniví apoštolové
my spasíme svět
my převrácený hitlerové
zasadíme květ

Jak jak jak bejt pták
jak bejt pták

my blázniví apoštolové
rozbouráme zeď
my tajně snící vandalové
nacčkujem snět

jak jak jak bejt pták
jak bejt pták

my blázniví apoštolové
řeknem dneska teď
my přiblíží kreténové
ukřižujem svět

jak jak jak bejt pták
jak bejt pták

my blázniví apoštolové
poručíme let
my opilci a narkomani
rozkmítáme svět

jak jak jak bejt pták
jak bejt pták

my blázniví apoštolové
příští svět je náš
my blázniví apoštolové
my sme mesiáš

R u d e j Š r á m

na čele má bílou hvězdu
a na břicho rudej šrám
já jsem jí tam bodnul nožem
za její podvod a klam

je to asi čarodějka
čarodějnou sílu má
teď však s nožem v břicho vzlyká
a jen zuby zatíná

poďte pro mě policajti
a zmlatěte mi pendrekem
můj život je už jen jizva
ta rudá jizva pod břichem

.....

z a b s e a l e ť

vyser se na mě^v
 voďejdi pryč^v
 vyser se na mě
 láska je bíš

zab se a leť
 zab se a zpívej
 zab se a leť
 zab se a zpívej

vyser se na mě^v
 já nechci žít^v
 vyser se na mě
 chci se zabít

zab se a leť
 zab se a zpívej
 zab se a leť
 zab se a zpívej

vyser se na mě^v
 voďejdi pryč^v
 vyser se na mě
 vzpomínky znič

zab se a leť
 zab se a zpívej
 zab se a leť
 zab se a zpívej

Z a b s e a l e t /verse II/

vyser se na mě
vodejdi pryč
vyser se na mě
lásko je bič

zab se a leť
zab se a zpívej
zab se a leť
zab se a zpívej

vyser se na mě
zahod svůj žal
vyser se na mě
svý slzy spal

vyser se na mě
ulít mi pták
vyser se na mě
já už jdu spát

Zahoďte mozky
zahoďte srdce
zahoďte všechno
co vás dělá člověkem

Staňte se prasetem
staňte se prasetem

prase si dobře žije
je šere a pije
a taky mrdá

Staňte se prasetem
staňte se prasetem

Zahoďte mozky
zahoďte srdce
zahoďte všechno
co vás dělá člověkem

P o c h o d a k t u á l ů

Když už jsme se vydali na tu dalekou pouť
ani nás nenapadne z téhle cesty uhnout
chceme si na nebi natrhat spoustu hvězd
všechny blbý mosky láskou na svět smést

držet dohromady
sešít srdce
v letu i pádu
propojit ruce

naše autáky jezdí na štávu našich snů
místo žatů mít slunce, vymazat z domů tmu
nesem slunce sebou, můžem ti trochu dát
světla je tu spousta a nikdo nesmí rvát

držet dohromady
sešít i srdce
v letu i pádu
propojit ruce

BRABENEC Vratislav

28.4.1943

SEBEDUDY

- 1981

P á n o v é, s d o v o l e n í m

pánové, s dovolením

tady podpis

děkují vám :

keďlubny a krůty

modravé stromy i dálky

celý vesmír vás láská

vážené obecenstvo

všechny vesmíry vne i uvnitř

vás milují

a sklání k vám ruku, hlavu...

I: a vaše přirození je ten největší zázrak:I

1966

pod věncem a liliemi rána nepřibýlo
a kadeřníky ve větvích nebylo vidět
plátní nad hrobem

černé deštníky a papírové tlamy
mouč se milá
smítat nepřestane

hopouchy na hlavách
slýšíte vrata ráje?

oni začali zpívat :

a se když propadliště
se ještě dál propadá

1967

.....

V e l i k o n o ě n í

proti vašemu domu stával kostel
 a na něm holub kříž a sníh
 v pokoji byla žena a náš
 nad tím vším kourily mraky
 v neděli z domu vycházel Žid
 místo oběda myslel na velikonoce
 pes čekal rozkaz
 hodiny zvon
 na hranici mezi kostelem a ženou
 vyrostly stromy a tráva
 holub neusedá na kříž
 sníh zůstal v pokoji
 mraky vyhlížejí rozkaz
 PES KOURÍ
 hodiny zvoní
 v neděli z domu vyšel Žid
 místo oběda noží se obětoval
 chrám postavili za hradbou města
 pomník se zeď
 lidé se smířili s ptáky pod nebem
 had s chněm dole
 ženy s umíráčkem
 náš s proroky
 nedělní odpoledne zmizelo v půli noci

V á n o ě n í

Fukly ořechy
do studní naházeli panny
za zlámanej groš
ti prodají
 bejky z olova
 kytary s krkem i bez
za rozteklé olovo
dají ti
 líbánky na jezere
 a pohřby s kázáním
zlomte vaz

1969

.....

P o r t r é t

Znám ji.

pere prádlo
celý týden pere prádlo
v neděli věší

své prádlo
celý týden nosí
své pere
v neděli věší

rychle pere své prádlo
a nosí stále
rychle

myslí na praní prádla
svého nemá
čas

neroste
má své prádlo

na sobě
ve vodě
na slunci

všechno své prádlo
celý týden

pere
v neděli věší

prádlo

nosí

pere

kupuje nové prádlo

nosí

pere

v neděli věší

C r a z y O v e r J a z z

zavřel ptáčka mezi dveře Afrika
neboj se je bolest
myš nám utekla
a střevlík na ořechu muzika

zašla krysa daleko Lov
jsou hebesa
chuť šádná
čas v posteli Slov

jsou chyby na stropě Znamení
pulitr do hlavy
Charlie Parker celá kapela
mní

před vřeteřinou tisíc Vteřin
mám Ti
za převleky Motýl
věřit

sype kraba z rukávu Break
spolu si nezahrajeme
kabát
jsi bejk

V o l á t ě

volá tě
holá na led
nechoď ven
tri figurky
snovu smrt
u rybníka velký auto

nechoď ven
láhve
tri figurky
padá
led

kam jdeš?
doma sám
prostřední figurka bleďá
Zraha
opět Otčenáš

jsi pomoc Strom
obraz ve vode
jsi doma bílá
nakonec
Ridič

kde pít Vodu
z rybníka Sudro
jdi domů pozdě
bílá nad černou
tma horí

.....

S e b e d u d y V.

jame přátelé jame volové jame kamarádi

lidí mají dvě nohy a ptáci taky
oba máme dvě nohy a ptáci taky
oba máme rodiny a ptáci taky
oba máme starosti a ptáci taky
a ptáci taky
a ptáci taky
buď zdrav bratře a ptáci taky

1976

JEDNA DVĚ

1980

Milostné dvouzpěvy

1.

Z délky stejné.

Radost věm.

Uvnitř?

Koho by to napadlo?

Snad.

V něm nejistota. Horí.

/Bere přášky./

Jako za mlada.

Nebo ona je starší? Žíla.

Na mou te věru. Sobáš.

jak jsme si...

Uhlí !

Ne moc. Držím.

Není povolena. /Skladba./

Do Úmoru.

Kávoová zrnka?

Truchlí.

Ukolébat k tomu. Konec.

Některé z astavení.

Dříví !

2.

Pročpak neobjevil?

Kuliss.

/Koláče jen s marmeládou !
a linecké./

Nedostižitelná pavlač. Náhoda.

Trupyňer.

Básniště p. Kolbena a D.

/Z borů ? se dostal ?/ Ne.

Francovka.

Lépe nežít. Provokace !

Už doufali zvíře. Tak aspoň.

Román.

Nevzpomenutí Nem, Nem.

/Není člověk./

Zase. Zatracená práce.

K O C H M i l a n

3.10.1948 - 18.11.1974

TROLEJOVÉ NEBE - Praha 1971

Každou středu večer

Každou středu večer
když se slezou kamarádi
vybuchují naokraji galaxie
okvětní lístky Stvořitele
a z kaňky se rozlévá slovo
Láska
do trávy zapomenutých obežnic.

Každou středu večer
černá tuž se uhnízдила v levém oku vrabce
a hvězdy svítí jak slepá víra
a jejich zář padá na hlavy
nadsazených koní uvězněných v kapotách
před vinárnou
století.

Každou středu večer
porodnice nařlapané větrnými pytlonoši
vypravují sférám kašlem
o koupacích vanách zápasníků
o zarudlých mandlích odvahy
a o slepém mládenci a šílené jerábnicí.

Každou středu večer
zapadá slunce za baráky
a když si vláda nevyčistí hubu
bude jí z ní ve čtvrtek ráno
smrdet jak z kanálu

Každou středu večer
s plácačkou nechodí se na lvi lvoucí
spatří-li masa sebe na svém vůdci
má strach ze svého vůdce
boj může začít.

Každou středu večer
stát je něco jako Báh -
toto mínění o státu není proto
že jest
nýbrž proto
že není.

Každou středu večer
láme se týden ve sveráku času
unikne nástrahám které jsme na sebe nalíčili
klovneme parchanty fantazie
zobákem bílého havrana
a jak si ystelem tak si lehmem
každou středu večer. Tak ahoj.

.....

Šel jsem za Pandou

Šel jsem za Pandou
 proti tomu byli ostatní nic
 to se nedá popřít
 hlavolamy dostaly svojí porožku
 Odškodnění musí vzít jed
 aby zůstalo čestné
 Zničení národa si však každý
 představuje jinak
 Schéma národa je hotovo
 Život je vydrancován
 Provoz zmatek posrally svou formu
 Hulákadla zapřísahají velkomyslnou
 duchaplnost pouličních sveteL
 Všichni ti padlí andělé se smějí
 zkamenělí strašní jedinci
 hrají na flétnu
 Z pootevřených okýnek taxiků
 se valí zmrzlá pára
 za chvilí uhodí hodiny
 Prostřední je prostřední
 mezanin rozbil svůj stan pod
 Prvním patrem
 Příležitost je trest
 Sursus corda
 po schodech do čtvrtého patra
 schodištěm řítí se schody
 výtah frknul do oblak
 dítě není člověk
 žena nezná muže muž ženu
 Šel jsem za Pandou
 palec vyvolal zvonění za dveřmi
 беру to na sebe
 --- Panda nebyl doma

Obchody otevírají v Devět

Roleta byla vytažena
inventury jsou zrušeny
vše je skoro zadarmo
už se nekrade
jen loupí

Zašel jsem do papírnictví
stůj ve frontě školáku

"Co si budeš přát"

prání jsou nakažlivá

odborník neodborník

"Čím vám mohu posloužit"

chyt jsem prodavačku za slovo

Jedno záračné plnicí pero

jedny omalovánky strýčka Klementa

jeden kalendář na rok 9999991

bílé nelinkované sešity v zelených deskách

metrák modrých propisovacích tužek

bílé křídý celou krabicí bílých kříd osvěty

pár balíků čtverečkovaného papíru čtverá-
tvím

jeden zápisník pro věčnost

pusť mne zapuť

rozbijte kalamáře smrti

objednejte do tří neděl gumu na vzpomínky

Prodavačka mi podala účet

venku čekala revoluce

zaplatil jsem životem

zítra

obchody otevírají v devět

jen válka jim v tom může zabránit

když je pracovní klid

obchody v devět neotvírají

ale nebe je pořád otevřené

v nebi nejsou obchody

T r a f i k a n t k a

Šílená kávov^ě karminová babička
na mě mluví bezzubými ústy
když ježu ze Smíchova tramvají č. 16
k Pavlovi:

"Drak! Obrovský drak ze sna
rozvrtal Václavské náměstí."

..... Nemožný čaroděj člověk

Planá rostla švestka v dlažbě u přístavu,
vrabci se na ní milovali
a stařeny se pod ní schovávaly před
sluncem -
tak dlouho dokud nepřišli delegáti
a když přišli
poslanci ukázali do koruny švestce .. parte
švestka zavzdychala, shodila listí a uschla.
Po valném zasedání
vzali sadáři tomahawk, nahmátli mrtvou tep-
nu
a táli
a do tvrdého; kmen na polínka a plena
rozřezali,
větvě hodili do řeky, aby zahrnily do soumr-
ku
smetli listí a piliny do kanálu, kořen vy-
kopali,
do popelnice ukryli,
pozvali dlaždice vysílačkou /kteří nepřišli/
vymočili se na zeď a odjeli multikárou.
Primátor si zammul ruce
zase bude čím topit

Zpráva z rozhlasu

Mezi spoustou popsaného a nepopsaného
papíru,

mezi zprávou a nezprávou

mezi zahraničním a domácím vysíláním,

mezi pozdravy a dráty a nahrávkami

a výkřiky do telefonů

a mezi zvoněními telefonů

a chrapotem psacích strojů

mezi otevíráním a zavíráním dveří,

mezi propagandou a blikáním světýlek

a cigaretovým kouřem

ve vynálezu času

a oznamováním času

a nadáváním na nedostatek času

tepe krev v dívčím srdci

MATZENAUER Michael

1980

Květiny mydliny

Rokliny pustiny

Je líný rok

na křtiny

Půst když dal

mydliny

Domy jsou vyčistěny

Domy jsou čisté

Za roklič v pustině

je všechno jisté

Domy jsou vyčistěny

jen na květech prach zůstal

Přijde déšť, umyje je

Což aby zůstal

Za noci hvězdnaté

Mraky se přihnaly

Omyly květy

Což aby zůstaly

KDYŽ ZVEDNETE KOŇSKÝ OCAS,
NAJDETE TAM ZVRÁSNĚLÝ OTVOR,
KTERÝ SE DÁ PŘIROVNAŤ K JEDNOMU VAŠEMU
OTVORU
NA KTERÝ SE NEMŮŽETE DOBŘE PODÍVAT.

Tene ve dne - žyd za cas
Jdete Tede. Rov dá mat
Ký son nómu - muší vaš
Var bod bodre - op rov vat

Tede zved, když líně rás
Vor to duje - duje to
Z podob dívat po ocas
Těž má Tede ducto

B o j

/Hra v šach/

Věz že amád Jobův je Zdec
A přece Lár je sám
Setrel jez a Mád /šach/ přec
Vrch lára skrytý Dám

Chýra krytý, rytý třel
Že cel je Zdec a Decův kmád
Már Lárův mar, mám na máz mřel
Věz že Jobův amád je vád

T r o l l

Tek v řítkých jích
Rat nordických
Och měl ten řítek
Laskavý úsměv bitek
Lombardo - Lombardických

PÁNEK František

2.11.1949

U PRDELE

- 1972/1982

J e n o m v n o u z i

Jenom v nouzi
ve dne v noci
v šílenství,
nevidím jiné pomoci
neznám jiné
dobro pro svět
kterým by se
moh víc zaskvět.

. . .

P í s e ň b r a n c e

Proč bych chodil
na vojnu,
velmi bych se divil
do prdele
do horoucích
co horoucích
kdyby pekel
nestačil mi
civil.

H o u s l e k v í l í

Housle kvílí
prdí basa, osedlávám
si Pegasa -

po smrti jdem
na pivo! Hynku!
Viléme!
Jarmilo!!!

E g o n B o n d y

Egon Bondy
stále píše
hovic masochisticky
svý pýše
je to div
neb jeho spisy
maj na STB
opisy.

S kumpány v hospodě

S kumpány v hospodě
se ovšem sešel
nemocné babičce, stařence
pro léky nešel
do prdele -
už i kradu
tak sem
sešel.

Že tu je zlo vlastně dobrem

Že tu je zlo vlastně dobrem
v tom vidím ten hlavní problém
přít se o to má svou cenu
asi jako změna menu.

Každá blbá rostlina
kosmická je arostlina
všecko je na tomhle světě
skrytý třeba v týchle větě.

V e s m í r e m l e t ě l

Vesmírem letěl
v sovětský lodi
naš občan Ramek,
Kukala za to
už zase zašili
a ani nemek.

Z a n e c h v š e c h n a d ě j í
Olze a Václavovi Havlovým

Transfuzí věčnosti do našich žil
zde básník skromně založil,
když tu kreten co byl tele
bližním běhal pro semtele.

Na mejdle se mihli smyslem
židí v koncentráku s číslem
nezoufej však více nic
chystá se na hovno víc:

V Dantově prej peklo stálo -
že i zabít se je málo!
A kdo ví kde tluče
Kukal bruče na obruče.

R o z e p í š s e v e č n á t u Ź k o

Rozepiš se věčná tužko
básníka i soudce služko,
ať ta věc je znovu jistá,
jakže Jidáš zradil Krista.
Čas prej hojí rány
Kriste zůstaň prosím s námi
neb nás k tobě navždy víže
tvoje tělo snatý z kříže.
Chybama se člověk učí
třebaže mu duši mučí
a tak nemám nikde stání
píšu na tebe udání:
Státní vlajka co tu vlaje
není asi z mýho kraje!

M o c b e z m o c n ý c h

A tak dle litery paragraf šavle

Do edice Expedice -
netřeba už napsat více
ať se kaje kdok^ý hřích
kdo nezná Moc bezmocných.

Na bazaru stoupá láce
obchodník s masem je vládce,
jak mu kvete pšenice
naplňuje věznice.

Před zákonem opilost
přitahuje víc než dost,
galerie zločinců
soudí rady nařinců.

S o c i a l i s t i c k á

Letos jako loni zase
načerno sme píchli prase,
krkat prdět budu zas
prasečí je hodokvas.

Knedlo sálo na kmíně
šunka v státním komíně,
čas ví čím je nabito
zašpejlený jelito.

I n t e r p u n k c e

Mistr Leonardo sklízí
vědněj úsměv Mony Lizy
dříve než se sešerí
před poslední večerí.

Egon Bondy velkej svůdce
neužívá interpunkce
z jeho prózy na nás civí
šabataj Cví jakoživý.

V odpařovně lidských těl
v sauně sem zas včera dlel
buzerant a blbeček
nápís na můj hrobeček.

P o v á l c e u K a l i c h a

Na motivy dobrého vojáka Švejka

Teprv Hašek bejval tím
čím Neruda byl rád vším,
když psal Švejka tak tak pil
že ho dopsat nest,čil - -

Na Hradčanech dnes syn Šejka
platí kurvám místo Švejka -
z ruska přibyl hejtman Ságner
ten je vládním generálem,
ministra financí Vaňka
čeká sečíst státní manka
Baloun fouká do kaše
poručíka Lukáše . . .

Rod Bretschneidrá v putyce
rozmoh se nám nejvíce,
polní kurát Otto Katz ...
propil oltář dřív než hlas
o tři prsty a palec
točí pivo Palivec!

KARÁSEK Svatoopluk

18. 10. 1942

Když Ježíš šel přes tu Judskou zemi
Druhým svým věrným šek: Pojďte jsem
Dnes v Káni je svatba, bude tam i máti má
Dnes je v Káni svatba, tak tam jsem

Svatby té veselý ruch a rej
Nocí zní Přes celou Galilej
Máti volala na syna: Zůstali sme bez vína
A to by byl svatby konec zlej

V Káni maj šest štoučví kamenejch
Ježíš dal do každý vodu vlej
Voda v kádích zapění, ve víno se promění
Vína dost, hej právě nalít dej!

Podstatný je pití vína sled
Nejlepší vína se dává hned
A jak času přibejvá, to horší se nalejvá
V Káni maj nejlepší naposled

V šití tvém přibejvá dalších let
Nečekaně nejhorší naposled
Bůh na sklonku tvého dne dá ti víno výborné
Výborné víno až naposled

V zítí tvém dnes každá radost tvá
Radost tu úplnou přejímá
Svůj smrti jen přejdeš most, Bůh zavolá:
Další host
Nový host k nám vešel na slavnost

Vino tvé výborné pít mi dej
Říká Bůh: Jen už dnes ochutnej
Hle kalich můj oplývá, v něm čas se ti
otvírá
Kalich můj oplývá přijímej

Je lepší na skále život svůj mít, pamatuj
Noemu duhou zjevil Bůh
Že už ne voda, přistě vzplane vzduch
Je lepší na skále život svůj mít, pamatuj

Je lepší na skále život svůj mít, pamatuj
Boháč co vyhnal Lazara ven
Ten neměl život svůj na skále postaven
Ten neměl na skále život svůj, pamatuj

Je lepší na skále život svůj mít, pamatuj
Pilát co soudil, tak jak dav řve
A pak si umyl ruce své
Na skále neměl život svůj, pamatuj
Soudce co soudí tak jak dav řve
A pak si myje ruce své
Na skále nemá život svůj, pamatuj

Je lepší na skále život svůj mít, pamatuj
Kněz ten co si dal na mši svou šal
S příkopu sten jakoby neslyšel
Na skále neměl život svůj, pamatuj

Je lepší na skále život svůj mít, pamatuj
Chlap ten, co si to v svym bouráku sral
Stopaře klidně přezíral
Na skále neměl život svůj, pamatuj

Je lepší na skále život svůj mít, pamatuj
Do šutru vyrytý srdce rukou tvou
Nejde snejt vodou mejdlovou
Je lepší na skále život svůj mít, pamatuj

Noemu duhou zjevil Báh, že už ne voda
Příště vzplane vzduch
Je k lepší na skále život svůj mít, pamatuj

Sejmou ti podobu sejmou
Tvář tvou zmažou ti hlínou
Chtěj mít tvou masku posmrtnou
Sejmou ti podobu sejmou

Sejmou tvou bystu, sejmou
Čas už hází proti skále
Ty tvý hlavy sádrový
Sejmou tvou bystu, sejmou

Ze zdí tvý obrazy sejmou
Sejmou tvý obrazy, sejmou
Svezou je velkou louku
Zhořej v moři ohnivým
Sejmou tvý obrazy, sejmou

Pak se pod zdí prázdnou sejdou
Koho teď tak karty sejmou
Teď padlo jim kaludský eso
Tak ho hned do rámu dej
Sejmou ti karty, sejmou

Sejmou ti otisky, sejmou
Pak teprve poznáš ďábla
V hlavě se ti rozsvítí
Sejmou ti otisky, sejmou

Oni se k sobě tulej, tulej, tulej, tulej, tu-
lej

Oni se k sobě tulej, tulej, tulej, tulej,
tulej,

Jako by lásky poslední den měl být

Tady holt nikdo neví, co sejtřa se s ním
může stát

Tady holt nikdo neví, co sejtřa se s ním
muže stát

Tu se a hřeješ se, dokud máš s kým se hřát

To já jen tak z radosti, mám starosti
To co tu zpívám, kluci, není to sprostý?

Tady holt nikdo neví...

To já jen tak z radosti
Není to k zlosti

Že možná sme doma jen na chvílku hosty

Ty už víš, že je pozdě, že sou věci moc
rozjetý

Ty už víš, že je pozdě, že sou věci moc
rozjetý

Že nelze couvnout od teď až navěky

.....

My přejdem to lačně
 Zas je řada na mě
 Tak holt pudem se mrknout jak je tam na dně

 Ty už víš že je posdě...

Nemá mě ráda - ale má mě ráda
 Láskou se souží - po něčem jiném touží
 Láska nevaďne - co tu tu vládne?
 Tak trhá si kytku z chlebovejch zbytků
 V tom šíleným sátku si hraju na Rutku
 V tom vzduchu skyslým zas na tebe myslím
 Zeses mi na mysli padla - zejtra je výměna
 prádla
 Nejsem tu krátce - vidím píču i v chlebový
 patce
 Zpívám tu jak se tulej - při ní muklové
 tulej

Voni se k sobě tulej, tulej, tulej, tulej,
 tulej,
 Jako by lásky poslední den měl bejt

Pavouci soukaj svý nítě
Z nich pletou pavoučí síť
Do těch sítí zachytí tě
Pak ti budou pít krev

Jednou moucha pátká mouchu
Letos je nám moc pavouků
Kam se moucha zakouká
Tam se pavouk potlouká

Sou to taky tvoří boží
Jenom že se rychleji množí
Dnes už deset pavouků
Tu případně na mouchu

Pavouci soukaj svý ...

Nech už mušce skopičiny
Všude samé pavučiny
Ines si moucha zabsouká
Skončí v síti pavouka

Jak se sejdou mouchy dvě - tři
Hned už pavouk něco větří
Hele toho padoucha
Zase nás už poslouchá

Teď má asi zálsk na mě
Teď se tváří nenápadně
Jako ve tmě kometa
Furt se kolem vometá

Pavouci soukaj svý ...

Pavouk ten má z nití vlečku
Vylézá mu ze zadečku
Motá se kolem chvílečku
Seš v pavoučím domečku

Dostat se z toho domečku
Jenž ne z nití, ze zadečku
To už mouše trvá déle
Musí mít kliku z prdele

Pavouci soukaj svý nitě
Z nich pletou pavoučí sítě
Do těch sítí zachytí tě
Pak ti budou pít krev

JIROUS Ivan

/MAGOR/

23.9. 1944

.....
MAGORŮV RANNÍ ZPĚV /Egonu Bondymu/

Venováno básníku Janu Lehovcovi

Čurák čurákem zůstane
i když mu nikdy nevstane

...

Nerad používám jméno Ivan
připomíná mi, že jsem pian

...

V cirkusu /u Brikeiusů/

Kdyby ještě existoval cirkus Kludský
tak by v něm jistě ze svým nosem
vystupoval Dubský.

...

O Duchampovi

Napsal bych to na plný pecky
jako Jindra Chalupecký.

...
Koncert Plastic People 20.12.1975

Když nejde potvora k potvoře,
musí jít potvora k potvoře

M A G O R O V A K R A B I Č K A 1979

NO KRUCI ! /ažorační lyrika/

Boží oko se kundě podobá
Ty v Staré Říši spíš
možná že z Valdíc ještě blíž
je k Bohu nežli z Ostrova

. . .

Kytičky jsou všude
všude je plno kytiček
kytičky jsou všude
všude je plno kytiček
a kočiček taky
je všude plno kočiček

OTTO HABSBURSKÝ (imbooh art)

/Jirímu Nemcovi a pražské desítce/

Nikolaji Stankovičovi

Ovel'a

lepší je to od doby, kdy jsem prvé četl
Orwella

Daniček hebrejista

Asi

jsou v Hroních Počernicích
chasidi

Ale di,

co blbneš,

že by byli v Hroních Počernicích
chasidi?
chlustali?

Juliane k 10. 6. 1979

Abys toho nelitovala
ze jsi včera levitovala

Lipicán

Karlovi Vojákovi

Já jsem lipicán
já sám
jsem lipicán
Magor na bílém koni
Magor na T.G. Masarykovi
Magor s bílým chocholem jsem
Lipicán

A tak kolem mne míjejí dny
ve Vídni
i ve Vídni kolem mne míjejí dny
a i Vídeň kolem mne míjí
a míjí kolem i San Francisco
a Bruggy a Horažďovice
města mému srdci nejmilejší

jako bych nebyl zdejší

Hranostaj Bondy

Krk mi ovinula Múza
jak hermelín
včera hrál Brabenec Klímu

hrůza

Hlavso!

Když užs jím sed na lep
tak lep a lep a lep

Paradicsom maďar

Z očí se mi zvedly mlhy
a zvlhl jsem

Synkopa posmrtný život
prenesení strážní z těžkých dob na lehkou

V dálce za oceánem

Hutka

si synkopu šká

Ach synku

JULIANA /Olze Havlové/

č. 1

Když jsem se s Tebou naposledy miloval
jakoby tu strunu z dálky někdo natahoval
ale Ty jsi
na skřepci

č. 2

Když jsem Ti sahal na zadeček
který už není jako dva hrachový lusky
úzký
ale jako dvě skořápky ořechový
ale kdo ví
kdo ví

č. 4

Jací jsme to divní milenci
navzájem si sajeme invenci

č. 5

Kdybych neměla Tebe
tak by to nestálo za nic
Co by nestálo za nic?
Nic

č. 7

Na podzim v z^áří zmizí ze všech stromů
listí

brízy
ztratí se mízy ze stromů
a listí
se ztratí na podzim

V bílém háji betulí
Magor a Juliana
se k sobě budou tulit

a trást se chladem
přikrytí husí kůže

a Julianina líčka
schovaná v chladných přesličkách
holých
nepravděpodobných
a Julianina tvář
v z^áří

FLOWER CHILDREN (efeméry)

/Ed Saundersovi/

Jane Nerudo,
Tvoje srdce celé
zabalil bych do jitrocele
Po čem člověk těžce raněn
přece neumírá?

Petřákovi

pamatuješ na Prívlačky
jak se jepice vrhaly do ohně
letos je tolik pídalek

a co v nebi?
jsou tam opravdu jednorožci
fénix
satyrové
a Bohoušek?

RUZYNE 10 (mořští koníčky)

/Václavu Havlovi/

Co je mi bez vás
radost platná
k čemu je mi bez vás
pláč

Tolik jste mne oslovili
oba dva

Být jinak
byl bych šurák

Tak

. . .

Fernety, květy Boží,
rozvinuté,
jak Ti řekla,
zabili,
spálili
jste Panenku Marii.

Proto jste vy evangelíci tak utrápení.

Zatímco my
nadnášeni křidélkama andělíčků

Fernet!

Čí divokost?

Čí šíhání na mne?

Bůh, který mě pozoruje
ze všech koutů duše.

Co já vím?

Ach, co jsem provedl?

Ach? Co se mi stalo?

Aha - co jsem si udělal.

Tolika lidem jsem ublížil.

. . .

Modlitba pomůže jistě mně,
ale ne Vám.

Bůh má s Váma své zámysly.

Koukám na to jako čurák

INCIDENTIAL MUSIC (hamadryšdní poezie)

/Josefu Janíčkovi/

Ó světlo stovežatá!

Petrušku nedáme,
zbouráme,
koupíme jí dvacet piv

S Brikciusem

Napadla mě úchvatná věta.
Jako včeličky, ty svině, jako včeličky,
se půjdeme pást na květu světa.

. . .

Hže,
andělé, andělé

Eoho

Ačkoliv, katolík, ledabylý,
nikdy jsem nepochopil,
Co je to křížmo.
Věděl jsem, že to souvisí
s birmováním, či čím.
Dokonce i Pepa Kordík
připustil, že neví přesně,
co křížmo znamená.
Dneska jsme s Kukalem
vychcali, stereo,
čurali jsme křížem.
Ale proč tedy po tom pátrat?
Dneska jsme s Kukalem chcali křížmo.

PTÁČEK Miroslav

K o n e c p o s í l y

Obsazená zastávka,
občas nějaká nadávka,
po autobusu je poptávka,
však přijíždí jen dodávka.

A teď jen kdopak přijde prvý.
Zda kulturista, či invalida s holí.
Zda žák, kterého zub bolí,
nebo dělník jménem Nový.

Netlačte se občané,
na každého se dostane.
Vaše tlačení je přehnané
Kra řidič a na hubu dostane.

Prý posila je jen z podniku,
avšak už nemá úniku.
Už leží na chodníku
i s brašnou plnou pětníků.

A co se tu událo,
to řekne jen prach málo,
rozšlapaný fáro,
co před chvílí tu celý stálo.

A lidé chtějí do Brousova,
mají tam prý skládací kola.
A v tom někdo z hloučku zvolá:
Sláva, další posila jede znova....

Ve spodních dvířkách patníku
zdál se být oběh piva
více než jasnej.

Později se však ukázalo,
že jediným chodcem
na cestě dějin
byla vlastně kráva

Ostatně Darwinova teorie
výskyt tohoto
drobného létacího hmyzu
vůbec nevylučuje.

A pak - kterej blázen
by používal k
orání vidlí,
byť s akademickým titulem.

Tatranka

Dva chlapečci se brankou
házeli si s Tatrankou.
Jak Tatranka byla házen,
brzo spadla klukům na zem.

Šel hned kolem pes,
tu Tatranku jim sněž.
Chlapečci plakali slzou,
vždyť neměli ještě házení dosti.

Ale nejsou chlapeci v plínách,
koupí novou v potravínách.
Jen jestli je máma
saloží penězema.

Máma dala, v krámě stojí,
Tatry nemej - je to loží.
Prodavačka s korálky
však nabídla jim Horský.

Teď mají v hlavě grószmatek
z nedostatku oplatek.
Ty my nechcem, říkájí
a peníze si schovají.

Radši budem se kmenem
házetí si s kanonem.
Jedním hází, sbytek k plotu
nech^áji si na forotu.

Vtom křáp, velká šlupka,
pod oknem je ze skla kupka.
Starý sklensář šedivý,
ten se asi podiví.

Jsou finančně na nule
a budou chtít dvě tabule.
Okno však pod paží berou,
však vydělají na něj sběrou.

Komu je na práci dost,
jsou popelnice samá kost.
Budou mít v dohledu
na okna prachy dopředu.

cca 1979 - 1985

BONDY Egon

O POČASÍ - básně z let 79-82

jaro 79

Se smrtí vstávám se smrtí usínám
a nejsem v tom sám
Tisíce mladejch je na tom zrovna tak
můžem asi čekat jen na zázrak

Přilétlo jaro zdaleka
a všude bylo plno touhy
a já se koukám zamyšlen
v parku na hovno pouhý

6. 12. 80

Netvořím zásluhy v tomto životě ani provinění
Nic se mě netýká nic mi nemůže prospět ani
škodit

Jen nežiju nepracuji-li
jsem zbytečný jsem mín než mrtev
neboť tehdy jsem aspoň byl
jsem mín než nezrozený
neboť tehdy aspoň budu
nejsem ničím než hovnem esenbáka
pod což už ve vesmíru není

28. 7. 81

Když šlapou po prstech - jako Čárlimu
 škrtí ručníkem - jako Benýška
 mlátí a kopou - jako tolik ostatních
 nechci být bit
 nechci být mučen
 po pětatřiceti letech mi nezbyvá než
 přestat psát
 A taky přestanu Ať se sám ďábel dívá
 na to jak u nás vyslýchají
 když pánbůh nás chce mít z ocele
 já jsem z tvrůhu
 a nebudu psát
 Neemigruji a nikdo jím nenapsal do tváře
 tolik co já
 ale už se uzxavřu a nenapišu dál nic
 Nechci být mučen nechci být bit

6.3.82

Přijel z venkova

pětiletý kluk

a chtěl se podívat na Matěje

a na letiště

U Matěje jsme viděli strašidelný zámek stra-

šidelné bludiště a zrcadlové bludiště

ve varieté kouzelníky a zápas s hadem

Na letišti jsme si sedli do kavárny

a prohlíželi si tu pustou plochu

kde stálo jedno nefungující ležirské letadlo

a během dvou hodin přistálo jedno českosloven-
ské

a odletělo jedno holandské

Vedle obědvala stará dáma

pěstěná a v šatech jako od Diora

a starému pánovi oblečenému jako z Regent

Street

vyprávěla kuchařské recepty

a jak se ji ztratil šperk koupený v Austrálii

oba to byly stařecký vykopávky

tak o čem se měli bavit

počtuující americké cigarety

A najednou jim přišla řeč na Polsko

Jak to Jaruzelski dělá špatně

nehubí kontrarevoluci
Proti nepřátelům socialismu
je nutno zavést nej přísnější opatření
Jen pevná ruka a tvrdý postih
na tu hydry
Pek odlétli s KLM do Ameriky
na další plastickou operaci
těch svých ksichtů
Vykořisťovatelská vládnoucí třída
Kdyby místo do USA jeli k Matěji
mohli by být ve vitrině v strašidelném bludišti
ale zápas s nimi
přes jejich uměle udržované stáří
by byl horší než zápas s hadem

.....

24. 3. 1982

Šel jsem z biografu domů
jako obvykle hodinu nejela tramvaj
lucerny nesvítily
dláždění nejni dláždění
špinavejma prknama zastřený chodníky
poněvaď padají střechy
na ulici v půl osmý jen opuštěný turisté
sema tam
občas auto projede
hospody zrušený
z voken bliká televize
zejtra bude neděle
je trochu teplejc
nad hlavou uzounkej srpek měsíce
Praha

3.12.82

Měli jsme underground a máme prd
Jakoby Českem přešla smrt
tak se to tu vylidnilo
A přece v téhle době napsal Pánek dílo
které je českým korunním klenotem
vytaženým z hovna s blekotem
zvracením a blitím
nad orvaným českým kvítím

KRCHOVSKÝ JIŘÍ

DNES MNE NEMÁ UŽ CO BOLET
jsem schopen žít klidně sto let
a třeba i o den déle
- je mi všechno u prdele!

Všechno! Všechno? - Všechno zas ne
tvá svíce až jednou zhasne
tma vyteče z kalamáře
na tvou bledou stěnu tváře...

... a to bude konec světla!
kdyby tma tvůj obraz smetla
tak buď sebe či tvůj stín
zpátky na zeď pověšim.

JSEM DNES RADŠÍ NA ŘETĚZU
nevylezu před svůj dům
oni z bytu nevylezu
radši nikam nepůjdu

Nevím, kam bych taky chodil
- co kdybych tam potkal mne?!
zemknul jsem s klíče hodil
dál, než ruka dosáhne

Teďka šmátrám pro klíč nohou
- jak je ten svět strašně slej!
Zde mě totiž najít mohou
ti, co lidi uklízej...

NA STROPĚ MOŘČICE A V NÍ JE BUĚT
zafitán se v šílenství na podlaze
a je mi bláze, tolik bláze
že už snad nemůže ani být hůř...

HORÁČEK Jim

TEXTY PÍSNÍ

L o v c i l i d í

V dávných dobách živilí se lidé lovem zvěře
ale potom došlo u nich k jisté nedůvěře
Jedni loví jenom dvounohou zvěřinu
a ti druzí chudáci v krámech koninu.

Jakmile ji uloví, hned do lágru padě,
tak to naše justice dělá velmi ráda,
protože se drží hesla pracovat se musí
tak nám to nařídili naši bratři Rusi.

ref.: A tak se to pořád kombinuje
občas náhle někdo emigruje
vypadá to všechno dost morbidně,
nejčastěji prchají do Vídně.

Denne tu stojíme jako ovce,
a nevíme, kde v čem to vezí,
postáváme ve frontách jako blbci
a opakujem soudruzi, pravda vítězí.

Tohleto se všechno lehce rekne,
ale s otázkou, co bude dál,
vo tom vám nikdo ani necekne,

jako by se snad těch lovců bál.

ref.: No tak dáme rychle pryč ruce vod
Koreje,

Nebo nás ti zrádní lovci pošlou
na galeje,

vždyť život je tak krásný, ale
bez mríží,

no a tyhle názory nám vždycky
prítíží.

ref.: A tak se to pořád kombinuje...

.....

Č l o v ě k j e d u t i n a

Člověk je dutina, koš plnej hniloby,
umírá pro slávu, rodí se na doby,
je vládcem kanálů a vládcem bláta
na první taneční rubáš si látá.

Umí se položit, umí se radovat,
umí si přilepit podkovu na kabát
sám sebou nahrazen, slepec bez hole
opičí génius, přestárlé batole.

Člověk je hrdina románů do kapsy,
člověk je odborník na náhlé kolapsy,
chytá se za srdce, které nebije,
zaplatí za lepší z novější série.

.....

G u m o v é k r a b í c e

Jsme lidé žijící v gumové krabici,
která si pluje v neznámém prostoru.

Jak tupej dobytek žijeme v ohraď
pér mozků sní o rajskej zahradě.

Však mohou jenom snít, v společném hrobe
zkusit se v stáří o něco pokusit. hnít,

Pak dohnán k šílenství vrhá se proti zdi,
stena se vyboulí v plastické soustrasti.

Vtom pozná na chvíli kousíček krásna,
stena se narovná a on zas padá.

Padá do ráje hrabivejch zrůd,
za to mu rezervou každyčkej úd.

Tak skončí každý, kdo chtěl by u nás žít,
zkusit prorazit a od nich odejít.

TŘEŠNÁK Vlastimil

26.4.1950

Spánembohem, Frau Michellin

/Diagnóza/

Nyřím zdravím, Frau Michellin
do konce roku narodil. nechal jsem toho
dost

Teď kopu a dláždím
z jedné strany na tutéž - stavím most.

"Je důležité, co uděláš se sebou samým..."
slíní tužku, luští z horoskopu
"...né co po sobě necháš.
Netluč prázdnou slámu."

Není to k smíchu?
Není to k vzteku?
Neví kdy se narodil
ani asi
a přesto ví
Němčensk by ráda do Nepálu
Němčensk by ráda do Lhasy
Němčensk by ráda
Švihadlo a I Ching do neseseru

lhala si do kapsy
orly, panny
jestli jich má málo, má jich dost
když ne, tak on jí někej helfne

Frau Michellin totiž
v minulém životě liška
tomu dala, tomu taky
jen na mne se nedostalo
já at si někde půjčím

Ona se učí
přejít suchou nohou po hladině řeku
já střídám kostky
tluču prázdnou slámu
z jedné na tutéž stranu dlužím klávesnici -
most.

"Nehas, co tě nepálí."
Frau Michellin je blahosklonnost sama
naslinila prst, odkud, že vítr vane
obrací stránky v jízdním řádu
on je sudí
on ví co já ne
vyčetla z hexagramů

že sniž bych na něco čekal - už mi to ujelo.

Mne to nepálí, ale studí
nechci vám vyjít v křížovce
Frau Michellin
to radši z jedné ne tutéž stranu
"A s kým?"
"Spánembohem, Frau Michellin"

Vrátila I Ching ke švihadlu do neseseru
vyrovnaná jak absolvent k gymnásia
odešla suchou nohou na protějščí břeh
dělat něco se sebou samou
na lekcích Body building

A s kým?
UŽ jenom se sebou samou...

NAČERADSKÝ Petr

SVÁTEK NOCI

U p ř í m n o s t

Jsem sám
v tichu sedím při čaji
je ráno všední den
jsem sám v celé kavárně
až na nějakého důchodce
vlastně jsem taky důchodce
tedy kéž bych byl
marne se snažím šlukovat
nemám sílu natáhnout kour až do plic
chce se mi na záchod
a je mi úzko z toho pomyšlení...
je to ale rozvrat
hodně se už o tom psalo
protože lidem to připadá komický
a je to taky úprímnost
A tak sedím dál v tichu při
čaji - uslintanej kreten.

S l a v n o s t z i m y

Je zima jako v Tramtárii
rozkvetly petrklíče
a komunisti dali do oběhu
že se bude zdražovat
 veškerý služby a ještě něco
aby se lidi na to připravili
a neřekli se
Potom zdražej jenom dvě
 třetiny
a lidi budou rádi
 že to tak dobře dopadlo.

P r o č u v a d l z á h o n

Na Palachově náměstí
uvadl záhon rudých tulipánů
ve tvaru peticípé hvězdy

kdo by se taky divil
nikdo nebude žalován
vždyť je podzim

Kytky jsou vytrhány
země přerýta
dráždí chtivé racky

kdo by se ale divil
nikomu se nic nevyčte
vždyť je zima

Lidé ve večerních šatech
chodí hlasite zatleskat
do Rudolfína

když koncert skončí
všichni se zase rozejdou
opatrně nařlapující

do jemného bahnička
na Palachově náměstí
kde je ten záhon

Stojíš tu sám
a pozoruješ ty tváře
zakomplexovanéj blbeček.

M l ě b l b ě e

Po osmi hodinách
práce na vrtačce
svištění v hlavě
a bolest zad
nic to není
jenom trochu námahy
trochu nepohodlí
trochu vůle
nic víc

buď už sakra zticha
vem si Magorův krumpáč
a jdi kopat
s vrahama

UČŇOVY ZÁPISKY

A t o m o v e j v ě k

Máte problémy?
 Prečtete si Freuda
 řekne vám, co je
 toho příčinou
 nejspíš jste zavra-
 ždili otce a
 děláte si chutě na
 matku.

Bůh, ten přežitek
 starý společnosti
 je už skoro sto
 let mrtvej.
 Máme Marxe a Lenina.
 Veríme v obrovskou
 sílu našeho rozumu,
 v naše zdravé paže,
 v milióny krásných
 dětí,
 v naši radostnou práci,
 v milióny přiblblých
 úsměvů,
 v bělostné zoubky
 našich žen
 Náš rozum není v hlavě
 ale v krásném a mohu-
 tném červeném svalu
 mezi nohama
 jehož symbol stojí
 na Kulatém náměstí.

Š k o l a

Ve škole jsme byli
občansky vychovávaní
ve stejnojmenném předmětu
a tam nám říkali
že kněží byli prasata
která vysávala lid a
opala si své nácky
a všechny příběhy z
bible, že jsou k poma-
tení lidí a my že
jme ti nejkrásnější
svalové
co kdy svět spatřil.

R a d a v e n k o v a n o v i

A hlavně nemluv o lásce
to by ses provědly
zesměšnil

a byl by si terčem
všech posměchů
- holky jsou jenom
k jednomu.

Za druhé nemluv o
přátelství
rozbili by ti hubu
ale spíš by si odsedli
o přátelství mluvěj
jenom fízlové.

Nepodávej nikomu ruku
to dělaj buzeranti.
Když někam přijdeš
nepředstavuj se
vypadá to, že se vtí-
ráš nebo

že chceš od toho dru-
hého vyzvědět jméno.
A hlavně měj u sebe
pořád hodně peněz.

To ho nezajímá

Už zase hospodský
kecy o politice
Seš na to nákej
háklivej
ty určitě děláš
něco opravdického
Mě to nezajímá
Charta stejně
nikdy nic neudělala
a nikdy bych ji
taký nepodepsal
To jistě, to máš
pravdu
ještě nikoho
nezastřelila
ale můžeš to
zkusit ty
Já se do politiky
nevrhám
ta je mi úplně
fuč
dělám si své věci
a všechno ostatní
mne může bejt ukr.

radený

To sá asi na zá-
chodě honíš pindoura
Bum.

P o d z í m n a m o s t ě

Na co čekáš blbče?
Stojíš tady jak solnej
sloup a pozoruješ racky.
Měl bys něco dělat. Už
si se dost dlouho flákal
a pil jak duha
- celý léto.

Copak se dě v tom
vedru něco dělat?
No dobře, ale teď
už je podzim
tak bys toho mohl
nechat.

ZEMANOVÁ Jiřina

MAGOROVĚ HORÁGO - 1981

/jedna/

z ů s t á v á m

zůstáváme sami
v těch chvílích nejtišších
vnímáme každý zvuk
jak prorůstá nás strach
smrti

Utíkáme sami před sebou
než pochopíme,
že jsme se neosvobodili
jen puďu sebezáchovy
sloužili

Pak unavení, upocení
zůstáváme na vterinu pozorní
aniž bychom nahlédli
v PODSTATU svou
rozporní skutečností
tou;

.....
/dvě/

N e v í m

se strachem se rozhlížím
vše v mysli kruté
bloudím očima z předmětu na předmět
utkvělou myšlenkou
počaté domýšlím;

/tři/

sotva jsem začala vidět fialové
strach z měst i lidí
síla slov dokázala rozechvěť
nervy mnou houpaly v tajemné síti
až jsem se dotkla prdelí hory
a klid pošechnaný
ukončil tu story;

/čtyři/

Jaké mají být básně
... by ti nejlépe rekli v redakcích
ale jaké jsou se dozvíš v sobě
zaklepon ti na hlavu
zalehnou do očí
pootevřou rty
aby mohly vyskočit

mezi lidí
dobré básně nepřeje auto
vidí - !

/pět/

Bílé stěny
bílý strop
ruce snímají
masky jedné tváře
žárovky záře
hudba stereo
domácí rodeo;

/šest/

Sloni a velbloudi šli
tím místem
kudy chodila jsem
letadlo zmizelo naveky
záhadno kam -
tím směrem jdu i já
s trochou žalu
k nenávratnu;

/sedm/

Procházela jsem ulicemi
plnými lidí
řvaly tam krémy na plný pecky
blafaly výfuky aut
já měla pocit
že jsem poraněná
a nikde soucit
k ošetření ran;

/osm/

Zelené stráně
unavené skráně
nákupní tašky
polní flašky
doprava doleva
zase je tu obleva
uklouzla mi pravá
uklouzla i levá
ta skutečnost mě hněvá! -

/deset/

h i s t o r k a

plním vodou umývadlo
copak mi to do něj spadlo
vidím periskop
jéje je tu ponorka
a celá žlutá... potvorka!

Sakra zase někdo zvoní!
Když jsem se vrátila
od dveří
nezbylo důkazů
po ní!
Kdo nechce, až mi nevěří! -

A

Oni až do konce
budou prostituovat s krásou
budou scházet den po dnu
/já s nimi?/
do pastí

není pravda
že je to sluj
vyložené českými granáty
a že slouží
medvědům a liškám ...

Oni až do konce
budou vzpomínat
na skvělé časy
kdy jejich rty od ucha k uchu
plýtvaly slovy
ale kde bloudily city
K D O V Í ?

Jak zlaté aury nad hlavami s večerem
zesinají,

ústa se sama otvírají zíváním,
víčka klesají.

Pára nad plotnou v blízkou dál
pomalu mizí.

Zbývá jen kuchyň s kýmsi cizím,
koho jsme kdysi dobře znali.

Kapka stéká po vápnu stěny
okolo okna s fuchslemi.

Tiše vře v bílé konvi voda.

Čeho je škoda?

Nás je škoda.

VOŇKOVÁ DÁBA

Y v e t t ě

mé milá

vím co bys chtěla:

prodloužit

večnost

A proto saháš

Fénubohu

na chvost

. . .

Utiš se srdce

ve své bezútešnosti

Nač čekáš...

nebo snad koho

Tech

bez nichž

se nelze obejít

bylo už

prříliš

mnoho

.....
 KAŽDÁ JE DWES NĚKDE JINDE, PANE,
 JENOM JÁ JSKM NĚKDE JINDE, PANE,
 AŽ TO TAKY NA MĚ PŘINDE, PANE
 BUDU TUFLEM JINDE, KRINDEPANE!

...
 Nakonec je to
 fuk
 že tady nikdo
 nezůstává
 Alespon mne
 nikdo neují
 a nikomu
 nemusím nic
 dávat

...
 N A D Ě J N Ě

JAK ZAČALO TO NADĚJNĚ
 TAK NADĚJNĚ TO KONČÍ.
 V SAMOTĚ TAJNĚ I VEŘEJNĚ
 ZAVŘENÝ ZEVRITŘ
 I ZVENČÍ

...

Živá mrtvá
pod káží mi teče
jako horký vosk
řeka krve
z parafínu
změkklá minulost
Stále ještě
na dně hoří
utažený knot
snad mé
osvícené kosti
najdou brodi:
o dvanácti stupních
z každé strany
kámen odrákaný!

....

p í s ň o v ý t e x t

SKOČILA PANEENKA Z VĚŽE...

NECHTE JI TAM LIDÉ LEŽET
AŽ JÍ ZEM VYSTROJÍ POHREB

AŽ JÍ BLESK HLÍNOU ZATLUČE
A NIKDO NEVÍ O NICEM

SKOČILA
LETELA

KAM BY ODLETĚLA
KDYBY JI ZEMÍČKA
ZA SRDCE NESTÁHLA

TOPOL Jáchym

ESKYMÁČKEJ PES - 1982

j e d n o u s e m í z d á l a ...

jednou se mi zdála
 agresivní poezie
 stezka ze hřebíků
 byly tam hrany noci
 a další rekvizity,

probudili jsme se
 za svítání
 co rozsekalo tmu
 na pár vlhkých hadrů
 které jdou
 do dír pod Petřínem

oba jsme se probudili
 skoro smíchem
 jenže noc nechala na posteli
 trochu slin semena
 a krve

ani po rozhodnutí
 že se přestěhuje
 jsme se nez bavili
 tý žahavky

jen se podívej
 na ty bledé chodce
 všechny je má noc
 v drápech
 všechny živý

s o u p a s t ý ř i

sou pastýři
co na jehlách vedou
svý ovce

pak noži sdíraj
černý xouno ovčí
sou pastýři
co u ohňů jedí
černý maso ovčí

ráno dál vedou
zbylé ovce
na jehlách vedou stáda

některí z nich
nemohou spát
má je můra

některé z nich
tlačí ošehlé maso
černé maso
zabitých ovčí

mrtvé maso
zvírat

t a k y v r á n y

vránu nese noc
má její hnízdo
v temný tůni
kterou svírá
mezi větrem
a údery křídel

tak včera přišla
na okno zabušit
rozsvítím, a stíny zobanu
tančej po stěnách
v bežný písní
v skřípavém tanci

ten skřípot vraních žaví
smírkuje sklo,
po celou noc
vrány nalétávaly
vedeny pisklavou písní

neomylným vedením
o mých plných
očních důlcích,
barevném soustu

to bylo za noci, a už
jsem slyšel kroky dne
zbylo času
tak na zhasnutí lampy,
aby se ta světla nestřetla

v z e s t u p

/film podle Bykava/

nikdy jsem nebyl
tvůj milovník
vleču tě pod náš
zvírátko

necukej,
ještěrko mučená
jsem pán kladiv
vejdu k tobě
v mikve

sžímám tě pravou láskou
v lázni z ocele
večně se koupat budeš

a tak tě pohoupu
tak připravenou
tě pohoupu, rozpaky
snachovíš
děťátko, na trámu
tě pohoupu
vzestoupíš

z a v ř í

zavří ta okna
 a přimkne závěru
 venku je jim těsno
 to hlasy se přišly ohrát
 ze tmy kde bloudí
 zavří ta okna
 to není vítr
 kdo rozechvívá tabulky
 zavří ta okna
 to není mráz
 kdo na ně dýchá
 tma venku ztěžkla
 zavří ta okna
 a upevní okenice
 asi jen smrt jde takhle potichu
 černé peří na prahu
 A drápek na skle

m á j p ř í t e l

máj přítel snící -
orlí ho vzali
v chodbách nemocnic
oči ohryzali

jak zvon ho vynesli
z našeho sboru
k důkazu oběti
na chladnou horu

jímí je mrtev
ale duní v krvi ptáků
a dlouží se k pomstě
to v touze samoznaků

a u d e r í - l i t e

a u d e r í - l i t e

nastav tvář zješenou trny

svou tvář plnou trnů,

svou zlotvář, rozsvětli se

lucerno mojí pýchy

a hodiny a večery a dny

zkyslé urážkami pomsti

pomsti se, po hře z dětství

po pohádkách o mříži a noži

nic lehčího

než otevřít si kudlu v hrsti

bejvávalo,

bejvávalo, že nář byl pomyslný

ale ve dnech zmatku

otevři ho a dobij se,

dobij se s ním do jistoty

m á r a n a z d í

lému mǎru na zdi
otráveným dechem
je to jako klín klínem
když otevru okno

abych čista pročistil
tyvzdechy z ulice
jdou po tisíce křídlech
a mǎra pořád na zdi

visí, v některých dnech
slova nepomáhá
k lásce chybí síla
a mǎra pořád na zdi

.....
e s k y m á c k e j p e s

zprašivěl v postrojích
na bílejších pláních
nežere nespí
tahoun zakletej v saních

jen rvát se a táhnout
hladem chcípat
rvát se a pak padnout
v mokrotě šít u ohně hnípat

jen rvát se a táhnout
cizí náklad
nevidět šál
k stáru tě oddělat
kdo by se bál

to fena tě vrhla
naprav tu chybu,
co s tímhle světem
dá jen bič a zmrzlou rybu

STĚHOVAVÁ TVÁŘ - 1983

/a ta stěhovaná/

j e t o j a k o

takže zase noc

a o to horší

že bez naděje na snídani

a bez cigaret

s mučivou neschopností

učit se cizí jazyky

to jsou realie

pohříženého osudu

ty jsi se zakous

a je to jako sám sobě

chtít prohryznout hrdlo

je to jako

nevystoupit ze sna

je to jako

nepohroužit se do osudu

z b ě s i l o s t

zapomenutá slova

z b ě s i l o s t j e v y p u s t i l a

vracejí se

s děsivou naléhavostí

a to je klid a čistá tvář

všechny jména věcí,

a cokoli co ti není

důvodem k jasnozření

c o j e v y p u š t ě n ý

s l a n ý s e n

mučení se převalovalo
a noc sílila,
vydechl's chuchvalec snu
cárem jazyka
v betonovém domě,
mučení se převalovalo
v patře nad tebou,
a kroky těžkly
po schodech dolů
cárem jazyka
vydechl's chuchvalec
slaného snu

ze zrcadla prolutého
vodou doteku

ze zrcadla prolutého vodou doteku
konečně leje se tvář
lesklou plochou vymytá v nic,

aby s ji zasadil aby vykvetla
sesbíráš střepy
vyhloubíš jámu jinek jinde

necháš naklíčit kousky tváře
kůže čerstvě staženou
ze svítání z večera

J I R O U S I v a n

/MAGOR/

LABUTÍ PÍSNĚ

- 1982-1984

Vráta vyhlíží ve Vídni
blížící sešny podzimní,
vane na Vídeň z pustý fén
na Vysočině letos len
sklízejí beze mne.

Snad abych z jámy bezedné
poznal zas o pár sáhů víc,
zapadl jsem až do Valdic.
Nebudu s Vráťou pít už meltu,
zůstal jsem tu.

Ty budeš sama spát
v dálce tam za Iglau,
au, za Iglau.

V poledne budeš sedět u talíře,
lehounký vánek jako od vějíře
trochu zatřese hladinou.

To slabě z jihu zavanou
odrazy větrů, z pustý fén.

Přes Znojmo je to kousek jen.

A budeš na mne čekat dál
v té staré zemi Keltů

Ve Vídni - kousek opodál -
s Marií Vráta pije meltu.

Přes Znojmo je to kousek jen.

Služební psi na dvoře vyjí
a Radim slaví eucharistii.
Slova píaně Ó svatý Michaeli
linou se z cely.

Kalich je láice a hostie jsou z veky.
Pán Báh je s námi po všechny věky.

Na Mírově jsem sekal v kapli.
Když tečka po čtvrtý mě lapli,
šoupli mě dělat do kostela
a v klášteře je moje cela.
Ptám se Tě, Pane, vážně zcela,
ať trochu s potlačeným smíchem:
Nechceš mě nakonec mít mnichem?

Zatímco Liška s Brikciusem
míří v Oxfordu do pubu
zalykám já se tady hnusem:
zase jsem dopadl na hubu!

Zatímco Evžen s Tomášem
míří do pubu v Oxfordu
opu se vězeňským gulášem:
znova jsem dostal na mord!

Zatímco za mne v refektáři
modlí se s Brikciusem Tomáš
smějí se mi dny v kalendáři:
zůstal jsi tady - tak to máš!

■ téhle noci mě nezachrání
ani kohoutí kokrhání
Modré krajiny tetování
rozemšly se ostrým tónem
šustí pytlíky s acetonem
mlaskají pederasta ústa
Venku se mříží tma je hustá

Ze zrcadla se loupe rtuť
světlo v tmách čeká na ráno
kvičaly zimní na labuť
pouštějí bílé guáno

Čas kvapí prýská amalgám
ze svíček stéká parafin
Ó svatý Hugo pomoz nám
přimluv se k odpuštění vín

Tak jako v houslích
zaschne klín
duše moje se uklidní

Rychle se slunce střídá s lunou
Kábe natírá kalafunou
smyčec svůj po nocích

Až zahraje mi zase v Huslích
v tom bytě na pavlači
nepřiznám se že tiše pláči
budu se tvářit jak včera bych
odběhl jen na pár piv

Moře Ti ostrov odplavuje
v pólnoční Suécii
já suicidálně v Čechách žiji
uschlé mi kvetou hortenzie
ve Valdicích na sklonku září

Ubývá milovaných tváří
veselé ghetto je v diaspoře
jak lampa která hoří spoře
jak lampa se steženým knotem
my zbylí žijem neživotem

Ushlé jen kvetou hortenzie
skončilo září zima mi je
v Čechách kde suicidálně žiji
moře Ti ostrov odplavuje
v pólnoční Suécii

TEXTY PÍSNÍ

- 1975

Co s m e ?

sme dětma
který nestačily zestárnout
nebo šílenci
který nemůžou padnout?

proč tak často
nenávidíme?
proč na ješitnosti
pevnosti z hoven
stavíme?
proč se nepropojíme?
čeho se bojíme?

co je na nás vokázalýho?
co je na nás zajímavýho?
sme ngaiči strachu
sme předzvěstí prachu

co chceme?
kam dème?
co ať se vocitneme nikde
z čeho se tam posereme?

sme dětma
který nestačily zestárnout
nebo šílenci
který nemůžou padnout?

ZAJÍČEK Pavel

15.4. 1951

D i v n ý h o s t i

provádíme transfúzi
zhovadilosti
způsobujem rozpady
osobnosti
porádáme demolici
netečnosti
rozžhavujem zmrslý
radosti
sme divný hosti

nepatříme žádný
době
ani sami sobě
sme divný hosti

D e g e n e r a c e

degenerace náhle se vzbouzí
 degenerace do očí buší
 degenerace pronikající každou vteřinou
 degenerace pravd co stanou se mršinou
 degenerace našich vztahů
 degenerace žilenejch stavů
 degenerace jednoduchosti života
 degenerace pojmu nicota
 degenerace blití a srání
 degenerace milování i spaní
 degenerace veškerý krásy
 degenerace celého člověka
 degenerace nezbejvá žádná útěcha
 degenerace sami sme zdegenerovaný
 degenerace myšlení máme po svym
 zdeformovaný
 degenerace symbol degenerace to sme my
 degenerace uskutečnujem svoje sny
 bláznivý

Sv.

sv. pavel
celej život stíhán
sv. štěpán
ukamenován
jan křtitel
stat
ježíš
ukřižován

seká tobě
někdo do hlavy
seš snad hříčkou
popravy
máš nedostatek
potravy
obavy ve svý
zdraví
bořej se ti
kostí základy
připravujou proti tobě
úklady
mlátí ti někdo
šutrem do brady?

čeho se tedy bojíš?

však ty víš!

seš zakrnělej
zbabělej šivočich
hlavně že seš
prasácky dobře veleživ!

sv. pavel
celej život stíhán
sv. štěpán
ukamenován
jan křtitel
stát
ježíš
ukřižován

Noví bojovníci

vstávají noví bojovníci
je to světlo neválčící
vstávají noví bojovníci
žádný kurvy žádající

procházíme
po skleněný zemi
nepropadnem
sme nadlehčeni
neprošáme se
do votroctví
vodřizli sme
kotvy děsný

vstávají noví bojovníci
v naději se radující
vstávají noví bojovníci
žádný kurvy žádající
vstávají noví bojovníci
nadšený a chápaající

AŽ

až z mrakodrapů
zbyde
hromada rumu
až ze všech koutů
polezou
tučný červi
až NA tvůj
mozek
navlečou progumu
až z těla
tí zdrhnou
všechny nervy
až nebude kam jít
až nebude kde snít
až nebude kde hnít

proč TEĎ kompromisy
proč TEĎ tahat minulosti
proč TEĎ připomínat kdysi
proč TEĎ být svině
proč TEĎ zaprodávat
se zlu
tý chuchvalcový lavině

P o d o b a

čemu se podobáš
ve svý velikosti

seš dotek
hvezda
nebo zbytek kostí

čemu se podobáš
ve svý velikosti

seš spasitel
zvláštnost
nebo plamen

čemu se podobáš
ve x svý velikosti

seš pravda
bůh
nebo tuna ješitností

čemu se podobáš
ve svý velikosti

hovnu hovnu hovnu hovnu
hovnu hovnu hovnu hovnu

.....

O č i š t o v á n í

každý ráno bychom se měli očišťovat
každou noc bychom se měli milovat
každou vterinu bychom měli být
připravený na konec

pouhá otázka dalšího
pouhá záhada skrytého
pouhej pšval předsudků
pouhý břemeno zármutků
pouhá mlha
kterou se bojíš vodorpnout
pouhá nedůvěra ke všemu
čím se můžeš prochnout
pouhý barvy
který nesmyslně zčernuješ
pouhý slova
kterejma jen běduješ
pouhá nenávisť
kterou v sobě utváříš
pouhá zřvišť
která te přibíjí na jedno místo
pouhej chlad
kterej te vystavuje zmrazeného
pouhej strach
kdy se bojíš
všeho jen trochu jiného
pouhej sen
kterej nechceš snít
pouhý nadšení
který se snažíš skryt
pouhej život
kterej se nevodvážíš žít

každý ráno bychom se měli očišťovat
každou noc bychom se měli milovat
každou vterinu bychom měli být
připravený na konec

QUIDO

1974 - 1976

Maluji

tiše potím písmena
krčím při tom ramena
myšlenky dnes nejsou k mání
máza není k milování
máza je mi nevěrná
proto
krčím ramena

...

T o v á r n a

Stroje Mašiny bum bum rach rach
divochu, jak se máš?

Procenta Premie Peníze
Siláci Montérny Svačiny
Volej Rámus Sarad
divochu, jak se máš?

Stroje Mašiny bum bum rach rach
káž byste křesavěly
neměl bych už z vás
ten hrozný strach

.....
Anarchistická vykřikována

Zadupeme dokumenty
podpálíme svět
budem šlapat po papírech
hrdla řezat lidem
lidem co maj povinnosti
povinnosti šerou kosti
a za válku
dám půl párku
celý párek
tomu dám
tomu
kdo není kmán
dá za válku párku půlku
druhou půlku může zbaštit
ham
za chvíli
se bude vraždit
zavraždíme ty
ty ty ty
přece burčousty
budem střílet napravo
budem střílet nalevo
nebojme se ničeho!

.....

Pěkně ti to klope, policejní státě

Další rakev
do hrobu klesá
zas jedno srdce
puklo žalem a zlostí

Další rakev
do hrobu klesá
zas někdo
život si vzal

Pěkně ti to klope
policejní státě!

Železná pěst
pevne nás svírá
policajt pánbůh
rakev - - - víra

Už vidím stát -
dost me to děsí
vládnou tam přízraky
vládnou tam běsi

Stát bez lidí
prežili jen svine

Nu, nic ...
pardon
prežil aspoň někdo
napijme se na ne!

.....
 Žijeme si přepychově
 /z podzemí o podzemí pro podzemí/

Žijeme si přepychově
 nevíme co roupama
 nechodíme skoro pěšky
 vozíme se autama

a do hospody lodí
 tak to dneska chodí

Když nám srdce doklepe
 nafasujem nový
 to se ví
 se ví

A podivný myšlenky
 hlavou když se honí
 psychiatr vyhání
 nakope ti do ní

A když je to málo
 kriminál ti pomůže
 Žijeme si přepychově
 máme spoustu kriminálů

do hospody ponorkou
 holt underground

Až nás zavřou za mříže
 potkáme se v base
 možná, že to pomůže
 když ne
 tak ahoj
 tady zase

P a m p e l i ŝ k y h o u

Bláznivý blatouchy šilej žlutě
modře zvoněj zvonečky
syťou vůní růže zvou
pampelišky hou
houpaj se spěj ve víně

H r o m s k ý p e č e n ě

Hergot to je práce píct takový hromský
pečene!
To je jako když máš plnou almaru smetany
a když tu almaru vodevřeš
tak se vykutálej ta hranatá slova
a pak šl můžeš na tom mastným fleku
zlámat nohu

B á s n ě k a p o l o p a t ě

V mrtvé zemi
mrtvé město
v mrtvém městě
mrtvý dům
v mrtvém domě
mrtvý mrtvolý
píjou mrtvou vodu na zdraví

J á

Slova jsou kroky
rýmy zábradlí
bydlím ve větech
káž by nevařly

Jsem z těch, co se nemodlí
o život ruletu hraju s pistolí
Smrt nebolí. Ale je nudná.
Já piju do dna.

STANKOVIĆ Andrej

22.6. 1940

Na počátku bylo oko
které odcisilo práčku perspektivu
To je ta hospoda ve stroji orloje U tyře
- jdou mi někam oni ěelmo ať jim nevyteče
kam každý večer zapadá

a bylo to tak jasné

a jednou časně ráno při polostažené roletě
 - éro letí nemá děti -
 i špačky to rozveselilo
 - očka jim jen hrají hrají od podlahy -
 že v loučičce omáčky pod stolem
 se na sluníčku válí
 štangastova čuba
 již na mušce mají
 ti kdož marně obe oči savírají
 /ve chvílce skolí okolí klíčí se oko
 klíče/

A od té doby pasou
 se jeleni tlani
 v té spouste rukouění při loučení

ČERNÉ DIVADLO

Je známo, že bílé atlasové rukavičky kató
 jen s námahou napravují
 to, co pokazily
 černé gumové rukavice poročních báb.

A proto nad bílými rukavicemi Sokratovými
 chápačícími se číše
 vznášejí se černé žehnající rukavice jeho
 matky
 v nebeských výšinách.

A r i e

To jeho větrové silní
se|nou v temných ránech
neomylně smilní

dlouhý román srací
/"Ach Bože, rodičko,
kam pluješ lodičko?"/
poctivost svou ztrácí
"Kde tělo" /Hello/ "bloudí,
duch roste jako z vody!"

Rád v paternosteru
na generální^m/štábu
bych trhnul mezi dvěma
svou porodní bábu.

/Mýdlovou bublinou
já touším ze jinou./

Stankovič Andrej

.....

N i k d y c i n k y

Nestrávil jsem už s Tebou mnohou noc:
necháváš si mne na konec,
protože jsem nenasypal
Třem králům,
když pozvalas mne na rum,
já ožrala, já pitomec
"a tato divná neforemná lež
znamená: Mlč a běh!"
/Tak selhala ta Trojice
co na ní chtěl jsem hojit se
a tak nemohu se s tím se vším
do sebe vejít se/.

10.1.1982

P o u r s o l d a t i n c o n n u

Dokajista ojiněn
stojí v poli vojín M.
Ani nedutá a stojí
stojí v poli v plné sbroji.
Ale bříza tiše šumí:
zabít zná a umřít umí.

15.12.1982 v po-
lích u Mladé Boleslavi

ZLOMKY ZEBÁNA

Martinovi Hyblerovi

A tento Kozel, Kozel v dřepu
mizí v hajzlu do neznáma:
gestikuluješ ve výčepu
za zelenejma plentama.

A smant se šel vychcat,
nežli šel na věc:
pořád na stejným fleku
vždy jinýho pořád stejně
pohyblivá hlava se svodu oddává.

modročepičatý plešoun:
jediný je show:
Préřešov.

Milej hochu,
nemám chuť jet za Tebou
v nacpaným vlekú, v němž
musím žít,
v tom věčným čekání, v držení místa
v němž smrt je jistá,
sedění v šenku u Mayrinka

a držení místa,
barona Pfeila věčně lajla

a naslouchání svět
jenž nic neříká:
tak Zebín se denně měří
neexistující zvíři:
i idiotskej vztek na idioty
zná jako své boty:

Miluj svojho bližného
ako chybný chybného
/a ne že ne/
/nejfízlovatější kaštiny z hospody
dávaj si kľokání peprminty
na v...í na Servette Genève/.

Na sever od Staromáku
chodím v darovaným saku.
Na zuby mu nekoukám,
protože mu není kam.

SKALICKÝ Miroslav

T e s i l o v á v e r b e ž

/: Tesilová verbež, kráčí na čaje:/

/: na čaje kráčí:/

tesilový sráčí

/: Pořadatel s pleší, stojí u dveří:/

/: u dveří stojí:/

pohazuje s pleší.

/: Našehlený puky, tlačí se dovnitř:/

/: dovnitř se tlačí:/

tesilový sráčí.

/: Pořadatel čumí, čumí na kvádra:/

/: na kvádra čumí :/

čumí na kvádra.

/: Ve vodřenejch dřínách, přichází chu-
ligán:/

/: chuligán přichází:/

vlasama hází.

/: Flešatej pořadatel na něj vyskočil:/

/: vyskočil na něj :/

tlustoch ostríhanej.

/: Já na ten Váš bordel, klidně můžu srát:/
/: můžu klidně srát :/
skálou chcem se stát.

Červený vejložky

Neboj se fízláků
rudejch vejložek
ty jsou strašně silný
když maj vobušek.

Červený vejložky
s jednou hvězdičkou
kožený vobušky
s rudou mašličkou.

Červenejch vejložek
těch se nemusíš bát
i když maj vobušek
musíš na ně srát.

Zelený tesilky
rudý vejložky
až tohle uslyší
daj / mi / nám / do držky.

Červený vejložky
už mě / nás / vodváděj
ty jejich ponožky
smradem zavánej.

.....

Ještě než mě /nás/ zavřou
něco jim povím
že jim ty vejlošky
do hnoje hodím.

D ě l n í k ů v d e n

Ve čtyři dračí budík
 měli by sme vstávat
 abychom stihli přihnout
 než bude velkéj nával
 Musíme se rvát
 chceme první spustit soustruh
 / a běžet se vysrat:/
 Při srání přečíst noviny
 mrknout se na kulturu
 /:sežrat n kus kabanosu
 a mazat ke soustruhu:/
 Soustruh je moje LOVE
 Soustruh já miluju
 každý den do svačiny
 pár zmetků sfušuju
 Prací zasyraný ruce
 vydrhnu Solvínou
 /:pošeru kárky z chleba
 zakousnu koninou:/
 Pak si dám čtyři piva
 aby se koule točila
 mistr na mě nadává
 svačina prej už skončila

.....

Soustruh já miluju
 každý den po svačině
 pár zmetků sfušuju
 práci zasraný ruce
 vydrhnu Solvínou
 přesně v půl třetí píchám
 pak ježu šalinou
 vystoupím na sídlišti
 pivem se naleju
 ve svojím paneláku
 výtah pak pobleju
 A tak jsem zase doma
 rodino tak mě vítej
 haranti běžte si hrát
 a ty se staré svlíkej
 nemůžu se s tím srát
 po televizních zprávách
 musím jít brzy spát
 ve čtyři drnčí budík
Musím do práce vstát.

BÁSNĚ ŽVÁSTY MOUDROSTI

and JINÉ BLBOSTI

/1972-77/

/p r o š t ě r a l y /

Vy soudruzí Ksembáci
nechápete mojí práci
Nerozumíte umění
vědění myšlení
až si tohle přečtete
tak mě zase zavřete

AHOJ

P u s t i l i n á s t ř i

Loni

17. prosince
propustili mě
z blázince

vlastně mě a
Bukovského
vyměnili za
Corvolána
Chilského

J s e m V ý t v a r n í k

postavil jsem na zahrádce
trpaslíka z hlíny
teď pracuju na Sněhurce
mám rád kýčoviny

taky maluju vobrazy
pacientům s vobvazy
prodávám je na mostě
už mám velký známostě

SNĚHURKA

and 15 000 000 TRPASLÍKŮ /1977/

úvodní veršiky
věnuji těm
kteří se starají
o naši zem
kteří se starají
kteří tu vládnou
těm kteří neznají
kulturu žádnou
kteří se starají
o naši bezpečnost
nic za to nemají
dělají to pro radost

. . .

nikdo vás nemá rád
i když se staráte
o to co budem žrát
až nás zas zandáte

. . .

jste taky jen lidi
jen z masa a kostí
co vám závidíme

není vás furt dosti -
k zlosti

. . .

Já vás mám rád, já vás mám rád
zdá se mi o vás, nemohu spát,
já vás mám rád, já vás mám rád
když myslím na vás, musím se smát....

BDĚTE SLADCE -

O u ř a d ů m

v křeslíčku sedíte
kafíčko vaříte
vedrem se potíte
sobe nevěříte
cigára kouríte
práce se bojíte
furt ve ní žvaníte
vůbec nemyslíte
jak se užívíte
až jednou zjistíte
že radši povíte
to co si myslíte

vo všem co vidíte
o svojim korytě mlčíte zarytě

. . . .

D e l e g a c e

Než jdu vítat delegaci
udělám si ondulaci
chci se líbit pénu
co ho máme v rámu

Než jdu vítat delegaci
posadím se v restauraci
privítám je jak se patří
jsou to přeci moji bratři

Než jdu vítat delegaci
seženou si propagaci
malovaný praporek
z kornoutu voď vokurek

Než jdu vítat delegaci
jezdící po rezervaci
smějící se všem
co jí vřít jdem

Magor chtěl jít na brigádu
pomocť sbírat brambory
teď ho šoupli na Ruzyni
pak daj ho možná na
BORY

. . .

Votevřeli dveře cely
Na sobotu na neděli
aby na nás líp viděli
jak čekáme na pondělí

. . .

Je tu pro nás málo místa
měli by jsme někam jít
tuším že se něco chystá
nebudem se dobře mít
už se blíží doba jistá
budou nás chtít vyhubit
usmívá se policista
my vám dáme zahulit

. . .

VONDROUŠKA Josef

PRAŽSKÉ COURÁNÍ - 1976 -1979

Temná doba

Za tmy chodím do práce
za tmy se vracím z práce
jak dlouho jsem již neviděl
nad sebou svítit slunce

Podobám se naježené kočce
jejíž oči přivykly dobře vidět ve tmě
a nic jiného mi ani nezbyvá
když žiji v tak děsně temné době

Ale lidé co chodí kolem mě
se zahalují stále více
do svých nepropustných plášťů
schovávajíce si uši pod kožešinové límce

Ta doba se vrací pravidelně
a oni v tom chladu již slyšet nechtějí
andělské hlasy které k nim promlouvají
z té černé opony stále méně

Jak asi by se choval Bondy
kdyby mu dnes bylo dvacet let ?
Chodil by v kožené bundě s lesklými zipy
a byl punk rockem posedlej ?

Nebo by psal verše pro Mladý svět
a skládal texty pro Zlaté slavíky
či by ze své kvađro aparatury
poslouchal jazzrockové akademiky?

Jó jaký by asi byl Bondy
kdyby mu dnes bylo dvacet let
na tuhle problematickou otázku může těžko
kdo odpovědět
protože se mu blíží padesátka
a v jeho prorádlých vousecch je ukrytá kroni-
ka
v podzemí prožitých let.

.....
s e n

Zdálalo se mi že žiju v Alabamě
a černou že mám plet
pendreky mě líbaly po těle
a věčně jsem byl bez práce

Pak jsem se probudil zase jako běloch
a šel po Praze do práce
pendrekem mě nikdo nezbil
a jen jsem zaslechl jak za mnou někdo řek
jak to že takové individuum smí ještě
chodit svobodně

Tebe kterou dokonale ještě nikdo nepopsal
Ty kterou mnohý malíř jinak nemaloval
Tebe pod kterou si každý jiný obraz vybaví
Ty která přicházíš jiná k nemluvněti
a jinak k vrahu odsouzenému k smrti
Tebe kterou jedni prosebně volají
a druzí se tě až do konce děsí
Ty která nemáš nikdy čas na oddych
a v pouhé vteřině se objevíš ve všech
koutech země
Tebe kterou žádná společnost nejmenovala
soudkyní
a přesto^o každém rozhoduješ poslední
nenechávajíc tu nikoho věčně
Ty která spolu s životem jsi základem všech
filosofií
Zjev mi prosím tě již konečně
a nejradši bych byl kdyby to bylo ve spaní
zda trpce nebo sladce chutná tvé záhadné
políbení

.....

Mraky plují dál

Po nebi mraky plují
a je jím úplně jedno
kdo pod nimi na zemi chodí
pro ně Kristus Jidáš nebo Hitler

A je jím jedno
co pod nimi kdo dělá
zdali vrah svoji oběť zabíjí
či matka génia plodí

Ty mrchy plují pořád dál
a ke všemu jsou ohladný
co jim je do řečí o míru
co jim je do všečné vravy

Svou cestou si stále jdou
jak stín smrti kterou věčnost řídí
vždyť ony lépe nežli kdo jiný vědí
že jednou poplují nad navždy již tichou zemí

Kdyby se zastavil čas

Kdyby se tak navždy zastavil čas
a v pouhé vterině bychom zůstali stát
Nejlíp by na tom asi byl ten
co si zrovna vstříknul omamný jed do žíly
a kromě soch by před sebou již navždy měl
jenom sladké vidiny

Ale chudák sebevrah který konečně překonal
a teď se musí v předklonu dívat do reky ^{strach}
které se před ním navždy zavřela
Nebo zvědavé oči chlapce který prvně vidí
které se zrovna svléká ^{ženu}
ale když konečně již sáhne na poslední
knoflík
spadne mezi ně kamenná nicota

A co básník jenž se zrovna chystal napsat
svůj životní verš
a na místo toho by mu ruka zůstala
navždy nad prázdným papírem

Co kdyby se tak zastavil čas
a pak kdyby se na okamžik zas vrátil minulý ^{den}
všichni by si na malou chvíli vydechli
v domění že to byl jen pouhý sen

Prázdný člověk

Jsem rád že jsem jen prázdný člověk
docela obyčejný přízemní tvor
neboť vím že tím méně jsem zajímavý
tím méně že jsem i ohrožen

Jsem rád že nejsem anděl
a že mé srdce není přeplněno citem
neboť bych musel stále jen plakat
a kdoví jak je andělův život dlouhý

.....

Dívky co neznají NE

Jsou bledý jako kdyby se schovávaly
před denním světlem v rakvích
a jen dva vyčnívající zuby jim chybí
pro podezření že utekly z románu o Drakulovi

Přejíždějí jazýčky své skoro průhledné rty
nahání strach že jim ještě ani šestnáct není
často celý večer vypadejí jako zakríknutý
ale když se zavírá nikdy neodcházejí samy

Tváří se jako přepychové panenky
s kterými si děti hrají podle své chuti
a stejně tak i pro ne je slovo NE cizí
jakoby se vyžívaly ve svém ponižení

Jen chůzí se liší od panen z umělé hmoty
které si stydlivě kupují osamělí muži
jejich tělíčka se ale nafukovat nemusejí
možná to jsou dívky co sní o otroctví

Nebo to jsou umělé ženy budoucnosti?
Co nepozorovaně vyšly ze dveří tajné továrny
jejichž úkolem mělo být oblažovat kosmonauty
kteří budou jednou obsluhovat vesmírné zá-
kladny

Co je to za dívky
jsou skutečný nebo to jsou hračky
tváří se jako mrkající panenky
ale chvílema vzdychají jako živé ženy

NEJISTOTY

/Texty písní - 1975/

Ž i v é m r t v o l y

Oetli jsme se v podivném světě
srdce nám svíraj
neviditelné klečte
Snažíme si vzpomenout
jak jsme sem přišli
odněkuď snad jsme přece vyšli

Slunce je bledé
v řekách je špína
ze všeho strašná
hrůza nás jímá

A v ulicích co do nebe
čnej ocelové domy
plíží se živé mrtvoly
nevidí vpravo nevidí vlevo
stále se jen za něčím ženou

Je nám jich líto
ale nám je z nich
víme x že nehodíme
se vůbec k nim

Někdy chcem odletět do nebe
někdy se zakopat do země
vždyť naivní jsme šílenci
v tom atomovém světě
nechcem tu být
a jsme tu přece

Nejistoty

Na vrcholu hory sedí poutníci
Tiše hovoří o životě a o smrti

Na dně jezera leží slunce
z očí mu kapou zlatý slzy

Pláče pro mrtvé anděly
pro tisíce vyhaslých smutných očí

Obloha tmavne čím dál víc
Unavené hvězdy padají do moře

Na nebi na zemi panuje nejistota
Smrt svou moc již dávno ztratila

Všichni jí prosí o návrat
chtějí se již jen s ní milovat

9

SOUKUP Karel

/CHARLIE/

22.1.1951

TEXTY PÍSNÍ - 1980

R á d i o

Když přijdu domů z práce
a nám po práci
mne kultury se zachce
nejen chlebem jsem živ
sednu si na židli
pekne k rádiu
zatočím knoflíkem
to já miluju

Na rádijou dobře hrajou na rádijou
na rádijou dobře hrajou na rádijou

Když se ráno vzbudím
vstávat se nechce
k přijímači se stulím
půjdu do práce
se stanicí Praha
dáme rozsvíčku
noční chmura padá
a na rtech písničku

Na rádijou dobře hrajou na rádijou
na rádijou dobře hrajou na rádijou

V práci vo přestávce
když máme přestávku
ať mistr chce či nechce
já běžím k drátěku
bez kouzelného prutku
zázrak už je tu
plná dílna tónů
a nám je do skoku

Na rádiu dobře hrajou na rádiu
na rádiu dobře hrajou na rádiu

Když se v noci vzbudím
spát se mi nechce
vůbec se nenudím
rozhlas je přece
v noci se nemá rušit
já neruším
mám sluchátka na uši
v nich všechno slyším

Na rádiu dobře hrajou na rádiu
na rádiu dobře hrajou na rádiu

Když já jdu domů z práce
a mám po práci
všichni nekam chvátají
vzdělaný i dělníci
jenom já se loudám
nikam nespechám
přenosné rádio
totiž v kapse mám

Na rádiu dobře hrajou na rádiu
na rádiu dobře hrajou na rádiu

T e l e v i z e

Televize Eurovize Intervize krasobruslení
Televize Eurovize Intervize olympijské hry

Televize Eurovize Intervize večerní zprávy
Televize Eurovize Intervize my jsme umělci

Televize Eurovize Intervize hovor s mládeží
Televize Eurovize Intervize pořad o práci
a jsme v prdeli

R á n a m o r o v á

Prál bych vám prožít ránu morovou
 pak mih' pevně už byste stáli nad vodou
 snad pátý z vás by živý zůstal náhodou
 by rozklad těl svých známých záral pod
 nohou

Tak to chodí tak to bejvá
 né že nás furt prej přibejvá

Tak užívej vědyt život věčně netrvá
 tvůj milý se za volantem usmívá
 co se děje každý řidič nadává
 to urvaná tvá hlava provoz zbrzdila

Tak to chodí tak to bejvá
 né že nás furt prej přibejvá

V neděli na dáče dáme lehátka
 proč od komára celé tělo otéká
 je bráňko - tobe padá maso ze trička
 to začala nám velka biologička

Tak to chodí tak to bejvá
 né že nás furt prej přibejvá

V "enevě je konference mírová
 nebojíme se už dneska strašidla
 smrt už u nás svoji práci ztratila
 to ti řekne všude každá mrtvola

Tak to chodí tak to bejvá
 né že nás furt prej přibejvá

P á j ě k a

Svoboda je přítel lidí
 kupte si ji staří mladí
 dobrovolný pojištění hej
 zátylek tučnej

Lacino se půjčka dává
 o práci nás neokrádá
 je i půjčka nenávratná hej
 zátylek tučnej

Rozvážnost se stala cílem
 obalený nervy sádlem
 jen ne žádný vzrušování hej
 nerve sádelnej

Morálka se pletla s kázní
 od státu je pobyt v lázních
 zajištěný stravování hej
 nerve sádelnej

Kultura vám dá co chcete
 kam na léto pojedete
 volný poukaz je tu ještě hej
 rozkrok veselej

Divadla koncerty kina
 ruka ruku pevně svírá
 láska kvete v každém věku hej
 rozkrok veselej

I n d i e

Nakupujeme
v samoobsluze
zejména
Nakupujeme
za peníze
ze práce

Naše děti budou ze všech nejtlustší
naše děti budou ze všech nejtlustší

Kalorie posiluje
kalorie osvežuje
kalorie uzdravuje
kalorie fekálie

Deset kilo masa veprového
deset kilo masa veprového
sa veprového
vepřového masa

Pochodujeme
po kráse
dokola
Pochodujeme
za účelem
oběda

Naše děti budou ze všech nejtlustší
naše děti budou ze všech nejtlustší

Kalorie posiluje
kalorie osvežuje
kalorie uzdravuje
kalorie fekálie

Pracovní tábor

Zní píseň nad pracovním táborem
s ní tíseň nám dala sbohem
písní zní tábor pracovní
písní zní tábor pracovní

Zem duní čím to asi je?
neboj se to národ pracuje
rozkvétá v zemi ROH
rozkvétá v zemi ROH

Květ v práci dívka se usmeje
oslavena nejenom Marie
MDŽ svátek všech je žen
MDŽ svátek všech je žen

Dech máje láskou vše zaplnil
jde průvod všech pracujících sil
První máj dnes vzdáme práci zdar
První máj dnes vzdáme práci zdar
Žár slunce přichází z východu
zvěstuje Západu svobodu
každý má nárok den volna
každý má nárok den volna

A m e r i k a

První vládní klika
první politika
Žida první ruka
to je Amerika
Má největší prsa
kus asijskýho lesa
dolar ten neklesá
nebojí se Rusa

Junejtyd Stejts Emerika
Emerika Emerika jú es ej Emerika
Emerikn Emerikn jú es ej Emerikn
van tú arí fór fajf
van tú arí fór fajf

Máme nový plíce
a umělý srdce
samý nový práce
automatizace
Když máš náky chťiče
program počítače
bordel u dálnice
perem to do Mesíce

Junejtyd Stejs Emerikn
Emerikn Emerikn já es ej Emerikn
Emerikn Emerikn já es ej Emerikn
van tú srí fór fajf
van tú srí fór fajf

Kristus Krišna Ráma
žijou taďy s náma
jóga bodhisatva
a Mohamed Alláh
Nový společenství
superčlovečenství
nový náboženství
žijem v mnohoženství

Junejtyd Stejs Emerikn
Emerikn Emerikn já es ej Emerikn
Emerikn Emerikn já es ej Emerikn
van tú srí fór fajf
van tú srí for fajf

Junejtyd Stejs of Emerikn

L e n i n g r a d

Když bledý soumrak padne nad Něvou

~~hnedě zrudlá~~

a mládí ohlédné se za milou

~~hnedě zrudlá~~

v čajovně tršou rokenrol

Refrén: Da každýj malčik děvů má
pevně jí v náručí svírá
hraje nám hudba prokletá
jo kéž bys byla nahatá
V čajovně tršou rokenrol
svet s námi tančí i zpívá
vodka to není alkohol
ať žije Sovět Union

Tak mějme pochopení soudruzí
vždyť mládí to chce prožít své
snad jsme dnes unavení po práci
však každý si rád vzpomene
že každý mladý tančit chce

Refrén: Da každýj malčik děvů má ...

Kdo nechtěl by naši zemi milovat
zde nikomu nic neschází
u nás má každý právo pracovat
a je prost. všech zlých neshází
mládí je věčně v extázi

Refrén: Da každýj malčik děvů má ...

S p a r t a k i á d a

Kutálí se míč bež radši pryč
nebo tě snad nohy nebolí
víš co je míč víš snad i víc
máš to asi v hlavě skórový

Fotbalový kluci zdravý
sloužej vlasti to je hotový
obětavý nohy zdravý
takovýhle syny chceme mít

Komu se to nelíbí
ať na hřiště nechodí

Na žínence ko kotrmelce
krásný pocit být sportovec
sportem ku zdraví to je to pravý
to ví skoro každý pitomec
V kouzle pohybu zpocenejch davů
najde každý vlastní zálibu
hned se chce žít do práce jít
svižně vstávat jen tak po ránu

Komu se to nelíbí
ať není nářadí

Spartakiáda to je estráda
je nás tady jako kobylek
tři tisíce žen nechoď čerte sem
tohle bys už dneska neunes

Spartakiáda to já mám ráda
zmocní se mi divná nálada
všichni tleskají v jednom nadšení
celý národ strana i vláda

Komu se to nelíbí
ať tu s námi nesedí

K r e a t u r a

Když večer den se schýlí
zalezem pod peřiny
táto dlouho nespívej
dobrou noc - odpočívej

V hlubokém stínu noci
potkal jsem kreaturu moci
ta zrůda měla lidskou tvář
Já začal jsem se potit
že by mě mohla chytit
ze sna mě vzbudil vlastní pláč
ta zrůda měla lidskou tvář

Usíná i sídliště
zvířátka hračky hřiště
sen motýl oknem přiletí
dobrou noc milé děti

Nemoh jsem tomu věřit
začal jsem si ji měřit
ta zrůda měla lidský hlas
Pak jsem se začal stydět
to zvíře to je člověk
z masa a krve jeden z nás
ta zrůda měla lidský hlas

.....

Měsíc klid noci hlídá
družice kolem lítá
hlídka ulicí chodí
dobrou noc všichni lidé

Probudil jsem se ze snu
ruku mi při tom tisknul
příslušík moci - lidský strach
Nechal mě ještě dýchat
aby jsem mu moh zpívat
netvor hroznější než je drak
příslušík moci - lidský strach
netvor hroznější než je drak
příslušík moci - lidský strach

JIREC M: Miroslaf

ŘEDITELSTVÍ MOZKŮ

- 1983

Mozek ohrožený kolapsem!

Můj mozek začal náhle selhávat.

Chystám se totiž zešilet.

Mám naplánovanou sebevraždu.

Spolkl jsem poslední 100. tabletu

100 mg. Chlorpromazinu

Už nerozeznávám ani rozdíl

mezi normálním a nenormálním stavem.

Fanaticky se směju svému šílenství.

Mozek se svíjí v extázích.

Moje myšlenkové pochody nabývají

raketové rychlosti a stejným

tampem mizí; zanikají

Každou chvilkou již očekávám

ustrnutí vůle a tím definitivní

konec méjí existence, která

onemocněla schizofrenií, příšernou

nemocí ztřeštěné civilizace lidí

tohoto nukleárního - atomového

šíleného světa.

Úšesná neznalost a hloupost všech

těch zakrnělých individuí mě
přivádí do velmi nehezského údivu.
Popadli mě hysterické pocity, závratě,
náhlé svalové záškuby.....

A nyní už jenom zešilet

Nepřipouštět si už nikdy nikoho k tělu .

.... Nepřipouštět si nikoho
moc k tělu.

Nechodit často do práce.

Raději marodit.

Hodně chlastat,

málo pracovat.

Brát dostatek peněz.

Utrácet to za holky,

kamarády a za chlást.

Na nikoho se nevázat.

Být svobodný a bez závazků.

Ale hlavně - hlavně nepřipouštět
si nikoho moc k tělu.....

Samotní se svým šílenstvím.

A zůstaly sami se svým šílenstvím.
A zůstaly se zdviženými rukama
a zaujatou porotou.

Poskytli jim konkrétní obras
prášdnoty inzulínu, metrasolu,
hydroterapie, elektrických šoků,
psychoanalízy, léčby prací,
pingpongu a smnézie
a vrátili se po létech
nezměnění, kromě toho, že byli
plešatí.....

A zůstali sami nezměnění se svým
šílenstvím a zdviženými rukama
a zaujatou porotou.

Fetáci.

Slepci městem bloudí
do zdí narážejí
pod kola sut padají
v popelnicích místo jídla
odpadky, chcíplé krysy hledají.

Kdo jsou ti slepci?
Jsou to duševní mrzáci
vydědění společnosti
fetáci.

Nemají nic a chtěli
by všechno.

Pro trochu snů chemických
zabít i vlastní mámu.
Fetáci bloudí městem...

Marihuanna.

Je sladká
zvláštní
k smíchu
a probouzí fantasii
vyvolává fantastické představy.

Je něžná, ale zákeřná.

Je božská
je to děvka
je to kamarádka
je to nepřítel
je to pravda

1

lež.

Je to mystický film
je to šílenství
je to fantasmagorie
toxikomanická droga,
je to celosvětový problém č. 1.
Kufte marihuannu a poznáte.
Kufte tu děvku Annemarii.
Kufte ji na celém světě a
poznáte pravdu

KOKAIN A DÁBEL

- únor 1980

Dějiny

hrdinů a válek

dějiny

Kainů a Ábelů

dějiny

psané i vzpomínané

upatlané

s čísel krve úsměvů

dějiny chorálů

o tom co možná snad

chorálů

zpívaných do země

chorálů

o tom že slunce žije

chorálů

krásy těhotné

Na kolena si připnem chrániče
/kvůli otlačení a revma/
na magiči /16. stopě/ je nahrána Bible
Tož ji pustme:
Kříž hnije a Kristus je /po kolikáté už/
akřižován
Karlův most je rozebrán na bílkoviny
Picasso vstal z mrtvých a je architektem
potratů
Golding se vymátlil na měsíci a sežral
svoji ženu
Zachoz sedí v Budvaru a pije na věčnost
Břátovu
Generál Hašek má boty od hnoje a vyhrává
poslední válku
Darwin vstal z mrtvých a šel se učit
řezníkem
Lenin se nanodil jako kontrabas a tvrdí
muziku
Amstrong je televizním hlasitelem na Kav-
čích horách
Hitler sešjevil na Karlštejně a dělá tam
průvodce
Apollinaire je ngramot a šebřá před
budovou Spojených národů

Michelangelo míchá beton na Jižním městě
a tam nechali malou kulturní památku
desetiposchoďový dům dlouhý třikilometry

x x x

V partaji 218/c leží kniha na polici
leží jak človiček zasažený granátem
listy - otřepané - z ní koukají
a v nich je napsán verš
Verš smutný a hluboký
jak srdce básníkovo
nikdo ho nečet a tak se procházel.

P.S.

Rovnáje kroky své s kroky Stvořitelovo

Obsah

1948 - 1965

1. HANČ Jan
2. KREJČAROVÁ Jana
3. BONDY Egon
4. HÝNEK Karel

1966 - 1979

5. LAMPL Petr
6. JIROUSOVÁ Věra
7. PLÍŠKOVÁ Naděžda
8. BALABÁN Milan
9. "AKTUÁL"
10. BRABENEC Vratislav
11. KOCH Milan
12. MATZENAUER Michal
13. PÁNEK František
14. KARÁSEK Svatopluk
15. JIROUS Ivan
16. PTÁČEK Miroslav

1979 - 1985

17. BONDY Egon
18. KRCHOVSKÝ Jiří
19. HORÁČEK Jím
20. TŘEŠNÁK Vlastimil
21. NAČEK⁴SKÝ Petr
22. ZEMANOVÁ Jiřina
23. VOŇKOVÁ Dáša
24. TOPOL Jáchym
25. JIROUS Ivan
26. ZAJÍČEK Pavel
27. QUIDO
28. STANKOVIČ Andrej
29. SKALICKÝ Miroslav
30. VONDRUŠKA Josef
31. SOUKUP Karel
32. JISEC M: Miroslav